

สารนิพนธ์

การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในเมืองฮอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม

โดย

นางสาวอรุณศิริ จันทนะเวส

รหัสนักศึกษา 05570673

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของสาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

สารนิพนธ์

การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในเมืองฮอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม

โดย

นางสาวอรุณศิริ จันทนะเวส

รหัสนักศึกษา 05570673

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยสกลนคร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของสาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยสกลนคร

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออันดีของ อาจารย์ ดร.สุริพร จรุงธนะกิจ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าเพื่อรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทาง ตรวจสอบ แก้ไขเนื้อหาสารนิพนธ์ในส่วนที่บกพร่องต่างๆ รวมทั้งให้โอกาสในการเขียนเรื่องและผู้วิจัยต้องการศึกษา และเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยมีความเพียรพยายามในการจัดทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ตามวัตถุประสงค์ที่คาดหวังไว้จนสำเร็จเป็นรูปเล่มขึ้นมาได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณนางสาว จุฑามาศ คล้ายนาค เพื่อนร่วมรุ่นสาขาวิชาเอเชียศึกษา ภาษาเวียดนาม ที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดจากการท่องเที่ยวแก่ผู้วิจัย อันเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

ขอขอบคุณเพื่อนๆคณะอักษรศาสตร์ทุกคนที่คอยให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยเสมอมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดามารดาที่คอยส่งเสริมและสนับสนุนในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จ ประโยชน์และคุณค่าของสารนิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอน้อมนุชาคุณบิดามารดาและบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนทั้งวิชาความรู้ และหลักในการดำเนินชีวิตแก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษากครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจต่อไป หากสารนิพนธ์ฉบับนี้มีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้ แต่เพียงผู้เดียวและกราบขออภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ชื่อเรื่องสารนิพนธ์	การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในเมืองฮอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม
ผู้วิจัย	นางสาว อรุณศิริ จันทนะเวศ รหัสนักศึกษา 05570673
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	อาจารย์ ดร.สุริพร จรุงธนะกิจ
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์เรื่อง การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในเมืองฮอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเมืองฮอยอัน ศึกษาผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยว และศึกษาโอกาสที่จะเข้าไปลงทุนของนักลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทย โดยมีวิธีการศึกษาเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งศึกษาจากการรวบรวมเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในเมืองฮอยอันผ่านบทความจากสื่อออนไลน์

ผลการศึกษาพบว่า หลังจากการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของเมืองฮอยอันมีการขยายตัวอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องทุกปี โดยเห็นได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งภายในและต่างประเทศที่นิยมเข้ามาท่องเที่ยวภายในเมืองฮอยอันเป็นจำนวนมากขึ้น มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานโดยเฉพาะในด้าน โรงแรมและที่พักให้มีรูปแบบที่หลากหลายเพื่ออำนวยความสะดวกและเพื่อเป็นการขยายเวลาในการพักอาศัยของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้การพัฒนาการท่องเที่ยวยังส่งผลกระทบต่อเมืองฮอยอันโดยตรง แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านสิ่งแวดล้อม ในด้านเศรษฐกิจมีแนวโน้มดีขึ้นตามลำดับ ในด้านสังคมและวัฒนธรรมมีความเปลี่ยนแปลงอย่างมากเนื่องจากอิทธิพลจากตะวันตกที่เข้ามา ในด้านสิ่งแวดล้อม สภาพแวดล้อมมีความเสื่อมโทรมลง อีกทั้งยังเกิดปัญหามลพิษจากขยะและเสียงรบกวน และเนื่องด้วยภาครัฐมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศและเมืองฮอยอันยังคงต้องการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอยู่อีกมาก จึงเป็นโอกาสอันดีที่นักลงทุนจากประเทศไทยจะเข้าไปทำการลงทุนในธุรกิจบริการด้านการท่องเที่ยวที่เมืองฮอยอัน

คำสำคัญ : อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ฮอยอัน กว๋างนาม เวียดนาม

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญตาราง	ง
สารบัญรูปภาพ	จ
สารบัญแผนภูมิ	ฉ
บทที่	
1 บทนำ	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. จุดประสงค์ของการศึกษา	3
3. ขอบเขตของการศึกษา	3
4. วิธีดำเนินการวิจัย	3
5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
2 ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	5
1.1 ความหมายของการท่องเที่ยว	5
1.2 ความหมายของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	6
1.3 ความสำคัญของการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	9
2. ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับเมืองสอยอัน	12
2.1 ประวัติศาสตร์ความเป็นมา	15
2.2 แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ	17
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของประเทศเวียดนาม	22
4. ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24
3 วิธีการดำเนินการศึกษา	27
1. การเก็บรวบรวมข้อมูล	27

บทที่	หน้า
2. แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	27
3. การเรียบเรียงและวิเคราะห์ข้อมูล	27
4. เครื่องหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษา	28
4 ผลการศึกษา	29
1. การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเมืองสอยอัน	29
2. ผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	40
3. โอกาสที่จะเข้าไปลงทุนของนักลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทย	51
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	53
1. สรุปผลการศึกษา	53
2. อภิปรายผลการศึกษา	55
3. ข้อเสนอแนะจากการศึกษาวิจัย	57
4. ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป	57
5. ข้อจำกัดทางการศึกษา	58
บรรณานุกรม	59
ประวัติผู้วิจัย	63

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	รายได้จากการบริการด้านการท่องเที่ยว (ค.ศ.1999-2007)	35
4.2	จำนวนห้องพักที่ขาดในเมืองฮอยอันปี ค.ศ. 2013	38
4.3	จำนวนครอบครัวที่ยากจน	45

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
2.1	แผนที่ประเทศเวียดนาม	13
2.2	สัญลักษณ์ของเมืองโบราณฮอยอัน	14
2.3	อาคารบ้านเรือนในเมืองฮอยอัน	14
2.4	สะพานญี่ปุ่น	17
2.5	สมาคมฟูกเกียน	18
2.6	บ้านเลขที่ 101	18
2.7	พิพิธภัณฑ์เซรามิก	19
2.8	ปราสาทหมีเซิน	20
2.9	แม่น้ำทูโบน	21
2.10	ชายหาดเกลือดำ	22
4.1	เรือแจวในเมืองฮอยอัน	40
4.2	ตัวเข้าชมสถานที่ต่างๆภายในเมืองฮอยอัน	41
4.3	โคมไฟเมืองฮอยอัน	41
4.4	หน้ากากไม้ไผ่	41
4.5	การก่อสร้าง Vinpearl Nam Hoi An Resort&Villas	42
4.6	ร้าน Tiger Tiger Bar ในเมืองฮอยอันเวลากลางวัน	43
4.7	ร้าน Tiger Tiger Bar ในเมืองฮอยอันเวลากลางคืน	43
4.8	ป้ายโฆษณาบริษัทรถรับส่ง	44
4.9	พิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมชาหวิงห์	45
4.10	ร้านขายขนมแก้วแก้ว (keo keo)	46
4.11	ร้านขายอาหารบนทางเท้าเมืองฮอยอัน	47
4.12	การลอยกระทงกระดาษ (dèn hoa dăng)	48
4.13	การลอยกระทงกระดาษ (dèn hoa dăng)	48
4.14	นักท่องเที่ยวบริเวณริมแม่น้ำทูโบน	49

4.15	นักท่องเที่ยวบริเวณสะพานญี่ปุ่น	49
4.16	ขยะบนพื้นถนนในเมืองซอยอัน	50

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
4.1	จำนวนนักท่องเที่ยวในเมืองสอยอัน (ค.ศ. 1991-1997)	30
4.2	จำนวนนักท่องเที่ยวในเมืองสอยอัน (ค.ศ. 1997-2007)	30
4.3	จำนวนนักท่องเที่ยวในเมืองสอยอัน (ค.ศ. 2007-2013)	31
4.4	จำนวนนักท่องเที่ยวในเมืองสอยอัน (ค.ศ. 2013-2018)	32
4.5	การขยายตัวของนักท่องเที่ยวในเมืองสอยอัน	32
4.6	รายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองสอยอัน (ค.ศ. 1999-2006)	33
4.7	รายละเอียดรายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองสอยอัน (ค.ศ. 1999-2007)	34
4.8	การคาดการณ์รายได้จากการท่องเที่ยว	35
4.9	จำนวนโรงแรมและจำนวนห้องพักในเมืองสอยอัน (ค.ศ. 1991-1997)	37
4.10	จำนวนที่พักและจำนวนห้องพักในเมืองสอยอัน (ค.ศ. 1999-2007)	37
4.11	จำนวนนักท่องเที่ยวพักค้างคืนในเมืองสอยอัน	39

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันนี้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Tourism Industry) มีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละประเทศเป็นอย่างมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้นำเงินตราต่างประเทศเข้ามาใช้จ่ายในประเทศเพิ่มขึ้นทุกปี การซื้อบริการของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศถือได้ว่าเป็นการส่งสินค้าออกที่มองไม่เห็นด้วยสายตา (Invisible Export) เพราะเป็นการซื้อด้วยเงินตราต่างประเทศ จึงนับได้ว่าเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดการลงทุนอย่างต่อเนื่องเพิ่มมากขึ้น ซึ่งรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นรายได้ที่กระจายไปสู่ประชากรอย่างกว้างขวาง สร้างงาน สร้างอาชีพมากมายและเป็นการเสริมอาชีพอีกด้วย นอกจากนี้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังมีบทบาทในการสร้างสรรค์ความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่างๆ ช่วยสนับสนุนฟื้นฟู อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมประเพณี ส่งเสริมความปลอดภัยและความมั่นคงให้แก่พื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว ทั้งยังมีส่วนช่วยเสริมสร้างสันติภาพสัมพันธไมตรีและความเข้าใจอันดีด้วยเป็นหนทางที่มนุษย์ต่างสังคมได้พบปะทำความรู้จักและเข้าใจกัน ซึ่งอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ประกอบด้วยธุรกิจหลายประเภท ทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง ซึ่งได้แก่ ธุรกิจการขนส่ง ธุรกิจการโรงแรมและภัตตาคาร ธุรกิจการนำเที่ยว ธุรกิจการค้าและของที่ระลึก ธุรกิจเหล่านี้จะขายบริการแก่นักท่องเที่ยวโดยตรง และยังมีธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยทางอ้อมอีก เช่น การผลิตสินค้าเกษตรกรรม การผลิตหัตถกรรมพื้นบ้านต่างๆ เป็นต้น (นิคม จารุมณี, 2535)

ประเทศเวียดนามเป็นอีกประเทศหนึ่งที่เห็นบทบาทและความสำคัญของการท่องเที่ยว ดังเห็นได้จากการที่รัฐบาลเวียดนามส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างจริงจัง (ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย, 2553) ในตลอดช่วง 15 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2001 - 2016 อุตสาหกรรมการในท่องเที่ยวเวียดนามได้พัฒนา และบรรลุผลงานที่สำคัญ ซึ่งทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวของเวียดนามได้รับการประเมินว่ามีศักยภาพและยังมีอีกมากมาย เนื่องจากอยู่อันดับที่ 24 จาก 141 ประเทศแต่ขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวกลับอยู่ที่อันดับ 75 จาก 141 ประเทศ และเพื่อใช้ประโยชน์ และความได้เปรียบจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างเต็มที่ กรมการเมืองได้ประกาศใช้มติ 08 เมื่อต้นปี ค.ศ. 2017 เกี่ยวกับยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเวียดนามไปจนถึงปี

ค.ศ. 2020 และวิสัยทัศน์ถึงปี ค.ศ.2030 (Development Strategy for Vietnam Tourism until 2020, Vision 2030) โดยตั้งเป้าหมายไว้ว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะกลายเป็นภาคเศรษฐกิจหลักที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยรวมอย่างยั่งยืน ดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างประเทศประมาณ 17 - 20 ล้านคน และนักท่องเที่ยวภายในประเทศ 82 ล้านคน มีส่วนร่วมต่อจีดีพีประมาณร้อยละ 10 นาย เหงียน วัน ต้วน (Nguyễn Văn Tuấn) อธิบดีทวิวงการท่องเที่ยวเวียดนามได้เผยว่า “มติ 08 คือเอกสารที่มีความหมายสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว นี่คือนิยามพิเศษในประวัติศาสตร์การพัฒนาของแขนงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเวียดนาม เพราะเป็นครั้งแรกที่กรมการเมืองมีมติเกี่ยวกับแขนงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ด้วยทัศนคติที่เข้มแข็ง เนื้อหาและเป้าหมายใหญ่มากพร้อมกับระบบมาตรการที่สมบูรณ์ มติได้แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นของเวียดนามในการสร้างก้าวพัฒนาใหม่ให้แก่แขนงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวบนเส้นทางพัฒนาเป็นแขนงอุตสาหกรรมหลัก” (Dieu Linh, 2560)

ดังนั้น จากการที่เวียดนามตั้งเป้าหมายที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของเวียดนามให้กลายเป็นภาคเศรษฐกิจหลักตามยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวไปจนถึงปี ค.ศ. 2020 และวิสัยทัศน์ถึงปี ค.ศ. 2030 ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง “การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในประเทศเวียดนาม” โดยจะใช้การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของเมืองฮอยอัน (Hội An) จังหวัดกว๋างนาม (Quảng Nam) ประเทศเวียดนามเป็นกรณีศึกษา เนื่องจาก จังหวัดกว๋างนามอยู่ในเขตเศรษฐกิจหลักภาคกลาง มีศักยภาพและจุดแข็งด้านทรัพยากรธรรมชาติ และแหล่งบุคลากรเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการบริการและการท่องเที่ยว ปัจจุบัน จังหวัดกว๋างนามกำลังมีนโยบายต่างๆ ที่อำนวยความสะดวกให้แก่ความร่วมมือระหว่างเขตนิคมอุตสาหกรรมกับสถานประกอบการในภูมิภาค นอกจากนั้นสำนักงานวัฒนธรรมการกีฬาและการท่องเที่ยว จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม ได้คัดเลือก บริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ (Index Creative Village) ซึ่งเป็นบริษัทที่ให้บริการด้านการสื่อสารการตลาดอย่างครบวงจร จากประเทศไทย ลงนามสัญญาบันทึกข้อตกลง (MOU) เพื่อพัฒนาพื้นที่เปล่าของเมืองฮอยอัน ให้เป็นพื้นที่เศรษฐกิจท่องเที่ยวแห่งใหม่ ด้วยความคิดสร้างสรรค์ เป็นระยะเวลา 5 ปี เพื่อพัฒนาพื้นที่เปล่าให้เกิดมูลค่า นำไปสู่พื้นที่ทางเศรษฐกิจ และแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ส่วนในอนาคตภูมิภาคนี้จะกลายเป็นเขตเศรษฐกิจหลักทางภาคกลางที่เชื่อมโยงระหว่างระเบียงเศรษฐกิจริมฝั่งทะเลกับเขตตัวเมืองต่างๆ และจะกลายเป็นศูนย์กลางการบริการและการท่องเที่ยวของประเทศเวียดนามและโลก การศึกษา “การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในเมืองฮอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม” จึง

ศึกษาเพื่อให้ทราบถึงผลกระทบและศักยภาพด้านการท่องเที่ยว และโอกาสที่จะเข้าไปลงทุนของนักลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทย

2. จุดประสงค์ของการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ. 2007 – 2017 ในเมืองฮอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม

2.2 เพื่อศึกษาผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

2.3 เพื่อศึกษาโอกาสที่จะเข้าไปลงทุนของนักลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทย

3. ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและผลกระทบในช่วงปี ค.ศ. 2007 – 2017 ในเมืองฮอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนามเท่านั้น

4. วิธีดำเนินการวิจัย

4.1 เก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากแหล่งข้อมูลดังต่อไปนี้

4.1.1 ศึกษาความหมายและองค์ประกอบ ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จากตำราที่เกี่ยวข้อง

4.1.2 ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเวียดนาม

4.1.3 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเมืองฮอยอัน นโยบายและแผนพัฒนา จากงานวิจัย ข่าว บทความ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

4.2 วิเคราะห์การพัฒนาและผลกระทบที่เกิดจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

4.3 เรียบเรียงและสรุปผลการศึกษา

4.4 นำเสนอในรูปแบบของบทความวิจัย

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 ทำให้ทราบถึงพัฒนาการทางการด้านการท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ. 2007 – 2017 ของเมืองฮอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม

5.2 ทำให้ทราบถึงผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ของเมืองฮอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม

5.3 ทำให้ทราบถึงโอกาสในการเข้าไปลงทุนของนักลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทย

บทที่ 2

ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง “การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในเมืองฮอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม” จะเริ่มศึกษาเกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้น จาก หนังสือ ข่าว บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีการแบ่งหัวข้อการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
2. ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับเมืองฮอยอัน
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของประเทศเวียดนาม
4. บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

1.1 ความหมายของการท่องเที่ยว

องค์การ ท่องเที่ยว โลก (World Tourism Organization หรือ WTO) แห่งองค์การสหประชาชาติได้กำหนดความหมายของ การท่องเที่ยว (Tourism) ไว้ว่าการเดินทางใดๆก็ตามที่เป็นการเดินทางตามเงื่อนไขสากล 3 ประการดังต่อไปนี้

- 1) เดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว
- 2) เดินทางด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่การถูกบังคับ
- 3) เดินทางเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆก็ตามที่ไม่ใช่เพื่อประกอบอาชีพหรือการหารายได้

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้อธิบายศัพท์ การท่องเที่ยว (Tourism) ไว้ว่า เป็นคำที่มีความหมายค่อนข้างกว้างขวางเพราะว่ามีได้หมายความแต่เฉพาะเพียงการเดินทาง เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อความสนุกสนานบันเทิงรื่นรมย์ซึ่งที่คนส่วนมากเข้าใจกัน การ เดินทางเพื่อประชุมสัมมนา เพื่อศึกษาหาความรู้ เพื่อการกีฬา เพื่อการติดต่อธุรกิจ ตลอดจนการ เยี่ยมเยียนญาติพี่น้องนับว่าเป็นการท่องเที่ยวทั้งสิ้น ฉะนั้นปรากฏการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในปัจจุบันจึงเป็นกิจกรรมรายใหญ่ที่มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งมีผู้กล่าวว่า ธุรกิจการท่องเที่ยวในทุกวันนี้ เป็นธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลก (นิคม จารุมณี, 2544: 1)

สรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางในรูปแบบใดก็ตามที่เป็นไป ตามเงื่อนไขสากล จากแหล่งที่อยู่อาศัยเดิมของตน ไปยังสถานที่อื่นหรือประเทศที่ตนเองไม่ได้ อาศัยอยู่เป็นการชั่วคราว นับเป็นการท่องเที่ยวทั้งสิ้น โดยต้องเดินทางด้วยความสมัครใจเพียงเท่านั้น

1.2 ความหมายของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

อุตสาหกรรมท่องเที่ยว (Tourism Industry) หมายถึง กลุ่มกิจกรรมใดๆ ในสังคมที่ ให้ผลผลิตและบริการ ซึ่งอำนวยความสะดวกให้มนุษย์ทั้งทางด้านจิตใจและร่างกาย และตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว (Sessa, 1980 อ้างถึงใน สมบัติ กาญจนกิจ, 2560: 131)

วินิจ วีรยางกูร ได้ให้ความหมายของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นอุตสาหกรรมบริการประเภทหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยธุรกิจหลายประเภท (วินิจ วีรยางกูร, 2553: 4-5 อ้างถึงใน นิคม จารุมณี, 2544: 2-3) อันได้แก่

1) ธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ ธุรกิจด้านการขนส่ง ธุรกิจด้านโรงแรมและที่พัก ธุรกิจร้านอาหารและภัตตาคาร และธุรกิจการจัดนำเที่ยว ซึ่งผลผลิตหลักที่นักท่องเที่ยวซื้อโดยตรง ได้แก่ บริการ (Service) ต่างๆ รวมทั้งความสะดวกสบายตลอดการเดินทางท่องเที่ยว

2) ธุรกิจที่เกี่ยวข้องทางอ้อม ได้แก่ การผลิตสินค้าเกษตรกรรม และหัตถกรรมต่างๆ เป็นต้น วัตถุดิบที่ใช้ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวคือ ความสวยงามตามธรรมชาติ ศิลปกรรม โบราณสถาน ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชนผลผลิตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก็คือ บริการที่นักท่องเที่ยวได้รับในรูปแบบต่างๆ และก่อให้เกิดความพึงพอใจและยังมุ่งเน้นในเรื่องของการมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาพักมากขึ้นมีระยะเวลาการพักค้างคืนในประเทศยาวนานขึ้น และมีค่าใช้จ่ายในประเทศสูงขึ้น

จีและคณะ (Gee, Choy and Makens, 1984: 14 อ้างถึงใน นิคม จารุมณี, 2544: 3) ได้อธิบายให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวกับธุรกิจต่างๆ ดังต่อไปนี้

1) ธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับนักท่องเที่ยว เช่น บริษัทการบิน โรงแรมและที่พัก การขนส่งภาคพื้นดิน บริษัทนำเที่ยว ภัตตาคารและร้านค้าปลีกต่างๆ

2) ธุรกิจสนับสนุนการท่องเที่ยว หรือมีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาการต่างๆ เช่น บริษัทจัดนำเที่ยว วารสาร หรือผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับการนำเที่ยว บุคลากรฝ่ายบริหารในธุรกิจโรงแรม และบริษัทที่ทำการศึกษาวิจัย หรือวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว

3) หน่วยงานหรือองค์กรต่างๆของรัฐ รัฐวิสาหกิจหรือเอกชน ซึ่งมีหน้าที่ในการวางแผนพัฒนา อนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว สถาบันการเงิน บริษัทก่อสร้าง สถาบันการศึกษาที่ให้การศึกษและการฝึกอบรมที่เกี่ยวกับวิชาการท่องเที่ยวและอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2529: 6-8) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นอุตสาหกรรมบริการซึ่งมีลักษณะของกระบวนการผลิตเช่นเดียวกับอุตสาหกรรมทั่วไปกล่าวคือมี

1) โรงงาน ได้แก่ อาณาบริเวณที่นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือน มีสถานที่พักและบริการที่สะดวกพอสมควรสำหรับการพักอยู่ชั่วคราว

2) วัตถุดิบ ได้แก่ ทรัพยากรท่องเที่ยวที่ชักจูงให้นักท่องเที่ยวสนใจมาชม

3) การลงทุนสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน ไฟฟ้า น้ำประปา มีการลงทุนสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่างๆ เช่น ที่พัก ร้านอาหาร สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ เป็นต้น

4) การใช้แรงงาน เพื่อสร้างสาธารณูปโภค การผลิตสินค้าและบริการ

5) ผลผลิต ได้แก่ บริการของธุรกิจที่ประกอบกันเป็นอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เช่น โรงแรม ภัตตาคาร บริษัทนำเที่ยว เป็นต้น

6) การส่งเสริมการขาย มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผลผลิตเป็นที่รู้จักแพร่หลาย มีการรณรงค์ให้ เกิดความต้องการซื้อผลผลิตเหล่านี้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ

จากการเปรียบเทียบให้เห็นถึงกระบวนการผลิตแล้วจะเห็นได้ว่าผลิตผลของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวคือบริการซึ่งลูกค้าจะเลือกซื้อตามความพึงพอใจ ปัจจัยที่จะสนับสนุนให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจและตัดสินใจเลือกซื้อบริการมีดังนี้

1) แหล่งท่องเที่ยว หรือทรัพยากรท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมและวัฒนธรรมประเพณีที่สามารถดึงดูดความสนใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือน

2) การคมนาคม เมื่อผู้ซื้อเดินทางมาซื้อบริการถึงที่ผลิต การคมนาคมขนส่งทั้งจากต่างประเทศและภายในประเทศจะต้องสะดวก รวดเร็วและปลอดภัย ทั้ง 3 ทางคือ

(1) ทางบก มีถนนที่พาหนะต่างๆผ่านเข้า - ออก ได้สะดวกหรือมีบริการรถไฟ

(2) ทางน้ำ มีท่าเทียบเรือ และอุปกรณ์อำนวยความสะดวก

(3) ทางอากาศ มีท่าอากาศยานทันสมัย มีสายการบินมาลงมาก

3) พิธีการเข้าเมืองและบริการข่าวสาร มีการผ่อนคลายระเบียบพิธีการเข้าเมืองให้สะดวก รวดเร็ว มีบริการให้ข่าวสาร บริการจองที่พัก บริการขนส่งผู้ที่พัก

4) ที่พัก มีโรงแรมระดับต่างๆให้เลือก มีอัตราค่าที่พักที่เหมาะสมกับคุณภาพสะอาด และบริการตามมาตรฐานสากล

5) ร้านอาหาร นอกจากจะมีอาหารให้เลือกหลายชนิดแล้ว จะต้องถูกสุขลักษณะ มีบริการที่สุภาพและมีการกำหนดราคาอาหารให้แน่นอน

6) บริการนำเที่ยว มีบริการจัดนำเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ โดยมีมัคคุเทศก์ที่มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีอัครยาศย์ไมตรี และมีความรับผิดชอบต่อนักที่

7) สินค้าที่ระลึก จะต้องมีการควบคุมคุณภาพ กำหนดราคา รวมทั้งการส่งเสริมการใช้วัสดุพื้นบ้าน การออกแบบสินค้าให้มีเอกลักษณ์ รวมทั้งการบรรจุหีบห่อที่สวยงาม

8) ความปลอดภัย ในการตัดสินใจเลือกจุดหมายการเดินทางท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะคำนึงถึงความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินเป็นประการสำคัญ มาตรการรักษาความปลอดภัยจึงต้องมีประสิทธิภาพและทั่วถึงทุกแหล่งท่องเที่ยว

9) การโฆษณาเผยแพร่ เป็นปัจจัยสำคัญต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป็นกรรมวิธีที่จะทำให้แหล่งท่องเที่ยวของเราเป็นที่รู้จักและสนใจของนักท่องเที่ยวทั้งจากต่างประเทศและภายในประเทศ

การพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องดำเนินการควบคู่กัน 2 ประการ คือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและบริการกับการดำเนินงานการตลาด ซึ่งหากจะเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ ให้เห็นได้ชัดก็คือ การพัฒนาตัวสินค้าให้มีคุณภาพสมราคา ซึ่งจะต้องทำพร้อมๆ กับการโฆษณาสินค้าให้เป็นที่รู้จักและถูกใจผู้บริโภค การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้ก่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจมากที่สุด จึงต้องมีการวางแผน กำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมาย แนวทางและมาตรการดำเนินการที่จะทำให้การขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง ทั้งในด้านการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร การส่งเสริมการตลาดที่มีระบบและการประกอบธุรกิจที่มีระเบียบมีความเป็นธรรม

1.3 ความสำคัญของการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

1.3.1 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในเชิงเศรษฐกิจ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ การเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่โดยอ้อมสนับสนุนให้เกิดการผลิตสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ก่อให้เกิดรายได้จากการซื้อขายบริการและสินค้าที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้เกิดการหมุนเวียนของกระแสการเงินไปทุกระดับของสังคมอย่างทั่วถึง สร้างรายได้ให้แก่ประเทศต่างๆ อย่างมากมาย ส่งผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ รายได้ที่เกิดขึ้นจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป็นรายได้ที่เกิดจากการซื้อขายสินค้าและบริการของนักท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ

1.3.2 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ

การลงทุนจากต่างประเทศทำให้เกิดการเพิ่มปริมาณของกระแสการเงินเข้ามาหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ เกิดจากการกระจายรายได้เพิ่มขึ้น ทำให้ท้องถิ่นได้รับการพัฒนาในด้านต่างๆ ก่อให้เกิดความเจริญเติบโตเป็นสังคมเมือง เช่น การสร้างโรงแรม การสร้างสนามบิน เป็นต้น

1.3.3 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

ภูมิภาคหรือท้องถิ่นใดที่มีแหล่งท่องเที่ยว ทำให้มีการสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นในการอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น ถนน ไฟฟ้า ประปา ท่าเรือและโทรศัพท์ โครงสร้างพื้นฐานดังกล่าวนอกจากอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวแล้ว ยังทำให้ประชากรในแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ ได้รับความสะดวกในการดำรงชีวิตอีกด้วย

1.3.4 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสร้างความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมภายในประเทศ

สร้างความเจริญเติบโตให้อุตสาหกรรมภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมเหล่านั้นต้องมีปริมาณเพียงพอในการรองรับนักท่องเที่ยว ให้ได้รับความสะดวกสบายระหว่างการท่องเที่ยว เช่น สถานที่พักผ่อน การขนส่ง การเกษตร การผลิตอาหารสำเร็จรูป การก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และร้านค้าประเภทต่างๆ เป็นต้น นักท่องเที่ยวเดินทางไปที่ท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวใดมากเท่าใด สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆต้องสร้างให้เพียงพอในการรองรับนักท่องเที่ยว ทำให้มีความเจริญเติบโตในภูมิภาคและท้องถิ่นนั้นๆ

1.3.5 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยกระดับคุณภาพชีวิตของประชากรให้สูงขึ้น

ในระยะเวลา 20 ปี ระหว่างปี ค.ศ. 1970 – 1990 การเดินทางท่องเที่ยวของโลกขยายตัวจาก 169 ล้านคน เป็น 430 ล้านคน ปริมาณการเดินทางท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นถึง 169 เปอร์เซ็นต์ รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจาก 18 ล้านดอลลาร์สหรัฐเป็น 250 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สถิติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเกิดการจ้างงานถึง 9.6 เปอร์เซ็นต์ทั่วโลก ในปี ค.ศ. 1985 ในประเทศสหราชอาณาจักร มีการจ้างงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวถึง 1.38 ล้านคน และเพิ่มขึ้น 1.5 ล้านคน ในปี ค.ศ. 1990 (Mill, 1990:3) จึงกล่าวได้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทำให้เกิดการสร้างงานสร้างอาชีพที่หลากหลาย มีการจ้างงานในสถานประกอบการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั้งทางตรง และทางอ้อม เช่น โรงแรม ภัตตาคาร พิพิธภัณฑ์ หน่วยงานภาครัฐและเอกชน ที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ธุรกิจขนาดย่อมประเภทต่างๆ และอุตสาหกรรมครัวเรือน เป็นต้น ทำให้คุณภาพชีวิตของประชาชนดีขึ้น

1.3.6 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีบทบาทในการสร้างเสริมสันติภาพ สัมพันธไมตรีและความเข้าใจอันดี

ซึ่งองค์การท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ ถือว่า “การเดินทางท่องเที่ยวเป็นสิทธิมนุษยชนอย่างหนึ่งที่รัฐพึงสนับสนุน” การเดินทางท่องเที่ยวทำให้ผู้คนที่แตกต่างกันในถิ่นที่อยู่อาศัย ภาษาและวัฒนธรรม ได้พบปะสร้างสัมพันธไมตรีต่อกัน ทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างประชากรในประเทศเดียวกัน เกิดความสามัคคีของคนในประเทศ ในทำนองเดียวกันการท่องเที่ยวระหว่างประเทศนำไปสู่มิตรภาพที่ดีต่อกันระหว่างเพื่อนร่วมโลก ที่จะช่วยกันจรรโลงสัมพันธไมตรีที่ดีงามต่อไปในการสร้างสรรค์สันติภาพของโลก

1.3.7 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทในการสนับสนุนฟื้นฟูและอนุรักษ์ขนบธรรมเนียมประเพณี และศิลปวัฒนธรรม

วิถีชีวิตของชนในชุมชนต่างๆ ได้วิวัฒนาการสืบทอดต่อเนื่องกันมานับร้อยปี จะมีเอกลักษณ์เป็นของตนเองและแตกต่างจากสังคมอื่นๆ จึงเป็นสิ่งที่น่าศึกษา เรียนรู้และสัมผัสสำหรับนักท่องเที่ยว โดยทั่วไปแล้วมนุษย์เราสนใจใน ภาษา วิถีชีวิต วัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่แตกต่างจากตนเอง วัฒนธรรม อาจรวมถึง ศิลปะ ดนตรี ภาพเขียน รูปปั้น สถาปัตยกรรม และกิจกรรมพิเศษใน โอกาสต่างๆ การเฉลิมฉลอง และเทศกาลต่างๆ หรือสิ่งดึงดูดใจทางวัฒนธรรมอาจหมายถึง อาหาร เครื่องดื่ม ความบันเทิง หรือการโอ้อวดมอริ หรืออาจหมายถึงการปฏิบัติสัมพันธ์ของเพื่อนมนุษย์ จึงกล่าวได้ว่าวัฒนธรรมมีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอย่างยิ่ง

1.3.8 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวกระตุ้นให้เกิดค่านำทรัพยากรส่วนเกินมาผลิตเป็นวัตถุดิบที่ระลึก

การนำวัสดุเหลือใช้หรือวัสดุที่ไม่ใช้ ทำการผลิตสินค้าที่ระลึกจำหน่ายให้แก่นักท่องเที่ยว โดยใช้เวลาว่างจากงานประจำหรือเป็นอาชีพเสริม หรือการผลิตเป็นอุตสาหกรรมในครอบครัว ทำให้ประชากรในท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้น และนำรายได้นั้นมาพัฒนาคุณภาพชีวิตของครอบครัว นอกจากทำให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์กับตนเองและสังคมแล้ว ยังรักษาสภาพแวดล้อมให้สมดุล เช่น การนำกิ่งไม้แห้งมาประดิษฐ์เป็นของที่ระลึกมีลักษณะเฉพาะแต่ละชิ้นไม่เหมือนกัน เป็นศิลปะที่ไม่มีรูปแบบ หรือ การนำวัสดุที่ไม่ใช้ เช่น กระจังเครื่องดื่มมาประดิษฐ์เป็นของใช้ เช่น หมวก และภาชนะ เป็นต้น ของที่ระลึกเหล่านี้เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว

1.3.9 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกระตุ้นให้ประชาชนในท้องถิ่นหรือในประเทศ เกิดความรัก ความภูมิใจในท้องถิ่นและประเทศ

เมื่อประชาชนในท้องถิ่นเห็นความสำคัญและคุณค่าของทรัพยากรการท่องเที่ยว ซึ่งนำประโยชน์มาสู่ตนเองและท้องถิ่นอย่างยั่งยืน ทำให้เกิดแนวร่วมในการรักษาและหวงแหนทรัพยากรท่องเที่ยวตลอดไป

1.3.10 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทำให้มีการศึกษาค้นคว้าแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ

การนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวแก่สาธารณชน เช่น การผลิตสารคดีเรื่องราวของจังหวัดต่างๆ ประเทศต่างๆ ทำให้สาธารณชนได้รู้จัก และเกิดแรงจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยว หรือต้องการศึกษาเพิ่มเติมต่อไป และยังมีการรวบรวมสถิติข้อมูลเกี่ยวกับป่าไม้ สัตว์ป่า สัตว์น้ำ เพื่อประโยชน์ในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวให้คงอยู่ตลอดไป

1.3.11 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในเชิงการพัฒนาระบบเทคโนโลยี

การสื่อสารด้วยระบบเทคโนโลยีในปัจจุบันทำให้เกิดความสะดวก และรวดเร็วในการจองที่พักในโรงแรม จองที่นั่งบนเครื่องบิน หาข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ จองที่นั่งเข้าชมดนตรี การแสดง หรือการจองการเดินทางในต่างประเทศ เป็นต้น เป็นที่คาดหวังกันว่าในอนาคตบริษัทตัวแทนการท่องเที่ยวจะต้องหมดไปในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวสามารถหาข้อมูลจองสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการเดินทางท่องเที่ยวด้วยตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งพาบริษัทนำเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีส่วนผลักดันให้เกิดการพัฒนาระบบเทคโนโลยีเพื่อตอบสนองการให้บริการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

2. ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับเมืองฮอยอัน

ฮอยอัน เป็นเมืองเล็กๆ ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำทูโบน (Sông Thu Bồn) ในเขตจังหวัดกว๋างนาม ซึ่งอยู่ทางตอนกลางของประเทศเวียดนาม ห่างจากเมืองดานัง (Đà Nẵng) ประมาณ 30 กิโลเมตร อดีตเคยเป็นเมืองท่าการค้าที่เจริญรุ่งเรืองแห่งหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สภาพภูมิอากาศในเมืองฮอยอันร้อนและชื้น อุณหภูมิเฉลี่ยโดยประมาณ 25°C

ปัจจุบันอาคารบ้านเรือนได้ถูกปรับสภาพให้กลายเป็นร้านค้าพาณิชย์มากขึ้น อาทิ ร้านอาหาร ร้านขายเสื้อผ้า ร้านกาแฟ ร้านขายสินค้าที่ระลึก เป็นต้น ยาวไปตลอดสองข้างทางในบริเวณเขตเมืองเก่า ให้นักท่องเที่ยวที่เข้ามาได้เลือกซื้อกัน และเมืองฮอยอันเป็นอีกสถานที่หนึ่งที่มีความโดดเด่นของการผสมผสานทางด้านวัฒนธรรมและสถาปัตยกรรม

ในปี ค.ศ. 1999 องค์การยูเนสโกได้ขึ้นทะเบียนเขตเมืองเก่าของฮอยอันให้เป็นมรดกโลก ด้วยข้อกำหนดและหลักเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ข้อที่ 2 เมืองฮอยอันเป็นการแสดงให้เห็นถึงลักษณะสถาปัตยกรรมอันโดดเด่น เป็นการผสมผสานของพหุวัฒนธรรมที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการเป็นเมืองท่าพาณิชย์ในระดับนานาชาติ

ข้อที่ 5 เมืองฮอยอันเป็นตัวอย่างของสถานที่ที่ได้รับการอนุรักษ์อย่างดีเยี่ยมในฐานะที่เป็นเมืองท่าทางการค้าที่สำคัญของทวีปเอเชีย

ภาพที่ 2.1 : แผนที่ประเทศไทย

ที่มา : <https://www.atsiamtour.com/gallery/118>

ภาพที่ 2.2 : สัญลักษณ์ของเมืองโบราณฮอยอัน
ที่มา : <https://th.wikipedia.org/wiki>

ภาพที่ 2.3 : อาคารบ้านเรือนในเมืองฮอยอัน
ที่มา : อรุณศิริ จันทนะเวส (ผู้วิจัย)

2.1 ประวัติศาสตร์ความเป็นมา

เมืองฮอยอันเป็นอีกหนึ่งเมืองโบราณที่มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนาน โดยผู้วิจัยได้ยกบทความของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เจริญ หล่อวิมมล จากบทความเรื่อง การศึกษาเมืองมรดกโลก กรณีเมืองฮอยอัน ซึ่งได้เล่าถึงประวัติความเป็นมาของเมืองฮอยอันตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ การเข้ามาของชาวต่างชาติ บทบาทของเมืองฮอยอันในอดีต ดังนี้

ประวัติเมืองฮอยอันเริ่มตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ ประมาณ 200 ปีก่อนคริสตกาล มีการค้นพบแหล่งโบราณคดีแถบหมู่บ้านกามฮา ดานฮา กามโพ โบราณวัตถุที่ค้นพบส่วนใหญ่เป็นไหที่ใช้ในพิธีศพ เครื่องมือหินขัด ลูกปัด เครื่องถ้วยเซรามิก และวัตถุที่ทำด้วยโลหะ ในหลุมขุดทางโบราณคดีที่ดอง ซอน และ ออก โอ มีการค้นพบเหรียญทองแดงจากจีน โดยเฉพาะในยุควูซู และ ยุคหวังเหม็ง นั้นแสดงว่าเมืองฮอยอันมีความสัมพันธ์ทางการค้ากับจีนและส่วนอื่นของเอเชียตั้งแต่สมัยโบราณ

ต่อมาในยุคจาม (ศตวรรษที่ 2 จนถึงศตวรรษที่ 15) เมืองฮอยอันเป็นที่รู้จักกันในนามว่าลัมแอปโพ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรจาม ในช่วงศตวรรษที่ 9 และ 10 หลังจากนั้น เมืองลัมแอปโพ ทวีความสำคัญมากขึ้นในฐานะเป็นเมืองท่าที่ติดต่อกับต่างประเทศ ทำให้ชาวอาหรับ ชาวเปอร์เซีย และชาวจีนที่จะมาทำการค้ากับเวียดนามตอนกลางเดินทางมาสู่เมืองฮอยอันมากขึ้น สินค้าในสมัยนั้นคือ ผ้าไหม ไข่มุก กระจกเต่า ทองคำ ไม้ และน้ำดื่ม มีการขุดพบซากเมืองสมัยอาณาจักรจาม บ่อน้ำโบราณ รูปปั้นหินแกะสลัก ถ้วยเซรามิก เครื่องปั้นดินเผา หลักฐานทางโบราณคดีเหล่านี้แสดงให้เห็นเส้นทางการค้าระหว่างตะวันออกกลางกับเอเชียอาคเนย์ ไปจนถึงจีนแผ่นดินใหญ่

ต่อมาอาณาจักรจามก็เริ่มอ่อนแอลงเนื่องมาจากสงครามกับอาณาจักรไควเวียดทางตอนเหนือและอาณาจักรขอมทางตะวันตกเฉียงใต้ และในที่สุดแคว้นทางตอนเหนือซึ่งเข้มแข็งกว่า ก็สามารถมีอิทธิพลเหนือดินแดนจามทั้งหมด อาณาจักรไควเวียดได้ครอบครองเมืองฮอยอัน อารยธรรมที่อาณาจักรไควเวียดนำมาสู่ดินแดนแถบนี้ คือ การทำเกษตรกรรม โดยเฉพาะการปลูกข้าวในนาถุ่ม และการประมง เมืองฮอยอันจึงเริ่มพัฒนาจากเมืองท่าหน้าด่าน กลายมาเป็นเมืองที่มีหัตถกรรมพื้นบ้านที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรรมเพื่อนำไปสู่การค้ากับเมืองรอบๆ และการค้าระหว่างประเทศ

จวบจนศตวรรษที่ 17 ชื่อของฮอยอันได้รับการบันทึกลงในเอกสารของชาวต่างชาติว่า ไฟโฟ (Hifo) มีนักเดินเรือชาวตะวันตกเดินทางเข้ามาที่ท่าเรือนี้มากมาย จนฮอยอันกลายเป็นเมืองท่าที่สำคัญ ในเอเชียอาคเนย์ และเป็นศูนย์กลางระหว่างตะวันตกและตะวันออก

เมื่อเข้าสู่ปลายศตวรรษที่ 18 แม่น้ำ ทู บอน เริ่มตื้นเขิน เนื่องจากตะกอน จนเรือใหญ่ไม่สามารถเข้ามาได้ เมืองคานังจึงถูกสร้างขึ้นมาแทนที่ นับตั้งแต่นั้นมาชื่อของเมืองฮอยอันก็เริ่มเลือนหายไปกับกาลเวลา จนกระทั่งประวัติศาสตร์เวียดนามในยุคใหม่เริ่มขึ้นในตอนต้นศตวรรษที่ 19 ประมาณปี ค.ศ. 1802 และดำรงอยู่จนถึงปี ค.ศ. 1945 ยุคนี้มีการปกครองโดยราชวงศ์เหงียน (Nguyen Dynasty) กษัตริย์ในราชวงศ์นี้ได้ทรงสร้างไว้ให้เป็นเมืองหลวง

พ่อค้าชาวจีนจำนวนมากยังคงมาที่เมืองฮอยอันก่อนที่จะเดินทางเข้าสู่พระราชวังที่เมืองเว้ หลายคนปักหลักอยู่ที่เมืองฮอยอันแห่งนี้เพื่อรอขนถ่ายสินค้ากับสำนักราชวังแม้ในฤดูได้ฝน (ช่วงเดือนสิงหาคมจนถึงเดือนตุลาคม) ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อค้าชาวจีนกับคนในท้องถิ่นมีมากขึ้น จนมีการแต่งงานระหว่างชาวจีน และชาวเวียดนาม เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า และการได้รับสิทธิในการอยู่อาศัยในเมืองแห่งนี้ จนเกิดชุมชนชาวจีนที่มีการขยายเพิ่มมากขึ้น

ในช่วงปี ค.ศ. 1886 ชาวฝรั่งเศสเข้ามาควบคุมอินโดจีนทั้งหมด ช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1887-1954 อาณาจักรเวียดนามกลายเป็นส่วนหนึ่งของอาณานิคมฝรั่งเศส การกดขี่ข่มเหงจากชาวฝรั่งเศสในฐานะเจ้าอาณานิคมก็มีขึ้น จนทำให้ปัญญาชนส่วนหนึ่งเริ่มช่องสุ่มกำลังกันที่เมืองฮอยอัน เพื่อสานต่อแนวความคิดเรื่องการปลดแอก ในปี ค.ศ. 1927 มีการก่อตั้งสมาคมยุวชนเวียดนามเพื่อการปฏิวัติก็เริ่มต้นขึ้นที่นี่ ก่อนที่จะมีการขยายอุดมการณ์เรื่องเสรีภาพของประเทศต่อไปยังส่วนอื่นๆ ของประเทศ

ในปี ค.ศ. 1940 ช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ประเทศญี่ปุ่นได้กรีธาทัพเข้ามาในเวียดนาม ก่อให้เกิดการลุกฮือต่อต้านต่างชาติในช่วงเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1945 ผู้นำชาวเวียดนามในปัจจุบันหลายคนมีบทบาทสำคัญในการต่อสู้ครั้งนี้ บทบาทของเมืองฮอยอันได้เปลี่ยนไปจากเมืองท่าพาณิชย์มาเป็นศูนย์กลางปัญญาชน เป็นสถานที่เผยแพร่อุดมการณ์ชาตินิยม และเป็นทีช่องสุ่มกำลังสำหรับการปฏิบัติ และปลดแอกเวียดนามจากกองทัพต่างชาติ

ในวันที่ 22 กรกฎาคม ค.ศ.1998 หนึ่งปีก่อนที่จะได้รับการประกาศให้เป็นมรดกโลก จากองค์การยูเนสโก รัฐบาลกลางเวียดนามได้ประกาศยกย่องเมืองฮอยอันเป็น “เมืองแห่งวีรบุรุษ กองทัพประชาชน” และรัฐบาลยังได้เชิดชูผู้หญิง 175 คน ที่เสียชีวิตในการปฏิวัติให้เป็น “มารดาผู้กล้าหาญแห่งเวียดนาม” การยกย่องเมืองฮอยอันและการเชิดชูวีรสตรีนี้ย่อมเป็นนโยบายอันแยบยลในการประชาสัมพันธ์เมืองฮอยอัน ทำให้ชาวเมืองเกิดความภาคภูมิใจ และสำนึกรักบ้านเกิด และในท้ายที่สุดก็คือการสร้างเรื่องราวต่างๆ (Thematic interpretation) ให้น่าสนใจ ให้เมืองฮอยอันนี้มี “ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น” ก่อนที่จะนำเสนอให้อยู่ในรายชื่อขององค์การยูเนสโกต่อไป ยุทธศาสตร์เช่นนี้มีผลดีต่อการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี

2.2 แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ

2.2.1 สะพานญี่ปุ่น (Japanese Covered Bridge)

ภาพที่ 2.4 : สะพานญี่ปุ่น

ที่มา : <http://www.jatiewpainai.com/2017/07/19/da-nang-hoi-an-in-3-days-3-nights/>

เป็นสะพานเก่าแก่ที่สุดในเมืองฮอยอัน หรือเรียกอีกชื่อว่า Pagoda Bridge สะพานนี้ถูกสร้างขึ้นในปลายศตวรรษที่ 16 โดยชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในเมืองฮอยอัน ตามความเชื่อโบราณว่า สะพานนี้สร้างขึ้นเพื่อบูชาสัตว์ในเทพนิยาย ที่ชื่อว่า กู (Cu) ตามตำนานกล่าวว่าหัวของสัตว์ในเทพนิยายนี้อยู่ที่อินเดีย ลำตัดคดเคี้ยวไปมาในเวียดนาม ส่วนหางนั้นอยู่ในญี่ปุ่น ดังนั้นชาวญี่ปุ่นในเมืองฮอยอันจึงสร้างสะพานนี้เพื่อให้ กู อยู่สุขสบาย ไม่ทำให้เกิดธรณีพิโรธในดินแดนฟากของตน

2.2.2 สมาคมฟูกเกี้ยน (Phouc Kien Assembly Hall)

ภาพที่ 2.5 : สมาคมฟูกเกี้ยน

ที่มา : <http://www.vietnamtraveltips.net/2015/05/phuoc-kien-association.html>

เป็นสมาคมชาวจีนที่ใหญ่ และเก่าแก่ที่สุดของเมืองฮอยอัน ไว้สำหรับพบปะของชนหลายรุ่นที่อพยพมาจากฟูกเกี้ยนที่มีแซ่เดียวกัน และไว้เป็นที่ระลึกถึงถิ่นกำเนิด และบูชาบรรพบุรุษของตน

2.2.3 บ้านเลขที่ 101 (Old House No.101)

ภาพที่ 2.6 : บ้านเลขที่ 101

ที่มา : <http://www.vietfuntravel.com.vn/blog/nha-co-tan-ky.html>

บ้านไม้เก่าซึ่งตั้งอยู่ที่เลขที่ 101 ไกลๆ กับสะพานญี่ปุ่น เป็นบ้านไม้สองชั้นที่สวยงามและเก่าแก่ที่สุดในฮอยอัน เป็นสถาปัตยกรรมที่ผสมผสานกันอย่างลงตัวถึง 3 ชาติคือ จีน ญี่ปุ่น และเวียดนาม บ้านโบราณหลังนี้มีอายุราวๆ 270 ปี ภายในบ้านจะมีห้องต่างๆ ที่แบ่งตามการใช้งานถึง 4 ห้อง คือห้องสำหรับต้อนรับพ่อค้าคนจีน ห้องนั่งเล่น ลานกว้างและห้องนอน โดยในส่วนของห้องนอนนั้นไม่ได้เปิดให้เข้าชม บ้านหลังนี้เคยโดนน้ำท่วมมาแล้วไม่รู้กี่ครั้ง โดยภายในบ้านจะทำการวัดและบันทึกระดับน้ำไว้ ว่าเมื่อไหร่ ระดับน้ำสูงถึงไหน เคยโดนน้ำท่วมหนักๆ อยู่หลายครั้ง โดยเฉพาะในเดือนตุลาคม ปีค.ศ 1964 ที่น้ำท่วมเกือบถึงชั้นสองของบ้าน ลูกหลานของบ้าน Tan Ky จะต้อนรับนักท่องเที่ยวที่แวะเวียนมาชมบ้านด้วยน้ำชาตามธรรมเนียมของชาวจีน

2.2.4 พิพิธภัณฑ์เซรามิก (Museum of Trading Ceramics)

ภาพที่ 2.7 : พิพิธภัณฑ์เซรามิก

ที่มา : <http://www.vietnamtraveltips.net/2015/06/museum-of-trading-ceramics.html>

พิพิธภัณฑ์เซรามิก ตั้งอยู่บนถนนตรันฟู โดยบ้านหลังนี้เป็นบ้านสองชั้น ที่สร้างจากไม้เนื้อแข็งอย่างดีที่มีอายุมากกว่า 80 ปี แล้ว โดยเจ้าของบ้านดั้งเดิมนั้นเป็นชาวจีนจากมณฑลฝุกเกี้ยน ที่เข้ามาขังเมืองฮอยอันเพื่อทำการค้าสมุนไพร โดยลงหลักปักฐานอยู่ที่นี้ จึงได้สร้างบ้านหลังนี้ขึ้นมา โดยปัจจุบันนั้นได้มีการดัดแปลงบ้านหลังนี้เป็นพิพิธภัณฑ์เซรามิกแทนและเปิดให้นักท่องเที่ยวได้เข้าไปชื่นชมความงดงามของเครื่องเซรามิกที่เจ้าของบ้าน ได้เก็บสะสมไว้อย่างมากมาย โดยภายในพิพิธภัณฑ์นั้นได้เก็บรวบรวมเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ที่ทำจากเซรามิก โดยมีการแบ่งหมวดหมู่ให้นักท่องเที่ยวได้เดินชมอย่างสะดวกสบาย โดยมีทั้ง ถ้วย ชาม มากมายจากนานาประเทศในย่านอินโด้จีน

2.2.5 ปราสาทหมีเซน (My Son)

ภาพที่ 2.8 : ปราสาทหมีเซน

ที่มา : <https://news.zing.vn/thanh-dia-my-son-nhin-tu-bau-troi-post556956.html>

สถานที่ศักดิ์สิทธิ์หมีเซน หรือที่รู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่า หุบเขาศักดิ์สิทธิ์หมีเซน โบราณสถานที่ตั้งอยู่บริเวณหุบเขาสูง ล้อมรอบด้วยภูเขาในเขตจังหวัดควางนาม ภาคกลางของประเทศเวียดนาม อยู่ระหว่างเมืองฮอยอันและดานัง โดยอยู่ห่างจากเมืองฮอยอันประมาณ 40 กิโลเมตร ส่วนเมืองดานังประมาณ 70 กิโลเมตร มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 2 ตารางกิโลเมตร โดยคำว่า หมีเซน (My Son) มีความหมายว่า ภูเขาอันสวยงาม

หมีเซน จัดเป็น โบราณสถานที่มียุคสถาปัตยกรรมแบบอินดูที่สมบูรณ์ และเก่าแก่ที่สุดในอินโดจีน อดีตเคยเป็นนครศักดิ์สิทธิ์แห่งอาณาจักรจาม หรือ จามปา ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าภัทรวรมันที่ 1 ในศตวรรษที่ 4 โดยถูกใช้เป็นศาสนสถานตามความเชื่อของศาสนาฮินดู ในการทำพิธีบวงสรวงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้บันดาลพรและคุ้มครองราชวงศ์จาม รวมถึงเป็นสถานที่ฝังพระศพของกษัตริย์ราชวงศ์ที่ครองราชย์มีด้วยกัน 14 ราชวงศ์ 78 พระองค์ ก่อนที่จะล่มสลายในช่วงศตวรรษที่ 15

ร่องรอยอารยธรรมอันเก่าแก่ของหมีเซน ยังคงหลงเหลือให้ผู้มาเยือนได้เห็นอยู่โดยรอบ หากเดินไปตามทางภายในนครแห่งนี้จะสามารถพบเห็นสิ่งปลูกสร้างที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นทางสถาปัตยกรรมจากการก่อสร้างโดยใช้อิฐแบบโบราณ มีการแกะสลักนิทานพื้นบ้านของศาสนาฮินดูบนป้ายหินทราย และรูปสลักบนกำแพงอิฐ แสดงให้เห็นถึงความสามารถทางวิศวกรรมและศิลปะที่ประณีตสวยงามของชาวจาม การสร้างอาคารใช้ซุ้มประดับ และใช้เสาประดับผนัง ศิลปะของจามคาด

ว่าได้รับอิทธิพลมาจากศิลปะของขอม ชวา และอินเดีย แต่นำมาประยุกต์จนมีรูปแบบเฉพาะของตนเอง รวมถึงสามารถพบเห็นศิวลึงค์ หน้าบันรูปพระศิวะ แทนบูชาตามความเชื่อของศาสนา และหินแกะสลัก เทพต่าง ๆ เป็นต้น

2.2.6 แม่น้ำทูโบน (Thu Bon River)

ภาพที่ 2.9 : แม่น้ำทูโบน
ที่มา : อรุณศิริ จันทนะเวส (ผู้วิจัย)

เป็นแม่น้ำที่มีความสำคัญต่อเมืองฮอยอันมาตั้งแต่สมัยโบราณ ก่อนที่ฮอยอันยังเป็นเมืองท่าสำคัญที่สุดแห่งหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีชาวต่างชาติจำนวนมากล่องเรือเข้ามาทำการค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้าที่เมืองแห่งนี้ ทำให้ฮอยอันเป็นเสมือนศูนย์กลางของการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างตะวันออกกับตะวันตก แม้อีกปัจจุบันแม่น้ำทูโบนจะเริ่มตื้นเขินจนเมืองท่าได้ย้ายไปอยู่ที่เมืองดานัง แต่แม่น้ำทูโบนก็ยังทำหน้าที่หล่อเลี้ยงชีวิตชาวเมืองฮอยอัน จะเห็นได้จากการประมง หรือการเดินทางสัญจรไปตามหมู่บ้านต่างๆ หรือไปมาหาสู่กันระหว่างสองฟากฝั่งน้ำ ผู้คนก็ยังคงนิยมใช้เรือในการเดินทางหรือขนส่งสินค้ากันอยู่ แม่น้ำทูโบนจึงถือเป็นเสน่ห์อีกอย่างหนึ่งของฮอยอัน

2.2.7 หาดเกือดำย (Cua Dai Beach)

ภาพที่ 2.10 : ชายหาดเกือดำย

ที่มา : <http://www.jatiewpainai.com/2017/07/19/da-nang-hoi-an-in-3-days-3-nights/>

ชายหาดเกือดำยอยู่ห่างจากบริเวณเมืองเก่าฮอยอันประมาณ 5 กิโลเมตร และเป็น 1 ใน 25 ชายหาดที่สวยงามที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพราะมีทรายที่ขาวเนียนละเอียด และน้ำทะเลที่ใสสะอาด

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของประเทศเวียดนาม

3.1 ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2563 และวิสัยทัศน์ พ.ศ. 2573

1) ในปี พ.ศ. 2563 การท่องเที่ยวจะเป็นรายได้พื้นฐานที่เป็นกุญแจสำคัญของภาคเศรษฐกิจที่ทันสมัย อย่างมีอาชีพที่สัมพันธ์กับโครงสร้างพื้นฐานทางเทคนิคแบบเดียวกัน

2) ผลผลิตทางการท่องเที่ยวมีคุณภาพสูง มีความหลากหลาย และมีชื่อเสียง

3) เติบโตเต็มเอกลักษณ์ของชาติที่สามารถนำไปแข่งขันเปรียบเทียบ ได้ทั้งในภูมิภาคและโลก ในปี พ.ศ. 2573 ประเทศเวียดนามจะ เป็นประเทศที่พัฒนาภาคการท่องเที่ยวแล้ว

3.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

เวียดนามได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระยะ 10 ปี (พ.ศ. 2554-2563) ตามทิศทางที่พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามได้วางเอาไว้หลังการประชุมสมัชชาใหญ่ของพรรคครั้งที่ 11 ในเดือนมกราคม ปี พ.ศ. 2554 ซึ่งรัฐบาลเวียดนามมองแนวโน้มของการพัฒนาของ

โลกว่าจะมีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และอาจจะเกิดความผันผวนอย่างไม่คาดหมายได้ จึงตั้งเป้าจะพัฒนาเศรษฐกิจเป็นประเทศอุตสาหกรรมที่ทันสมัยในปี พ.ศ. 2563 และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว รัฐบาลเวียดนามมีภารกิจที่จะต้องฝ่าฟันให้ได้ 3 ประการคือ

1) พัฒนาเศรษฐกิจระบบสังคมนิยมแบบตลาด (Socialist-oriented market economy) โดยสร้างสภาพแวดล้อมของการแข่งขันทางเศรษฐกิจที่สมบูรณ์แบบ และมีการปฏิรูประบบการบริหาร เศรษฐกิจเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

2) เร่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ให้ได้คุณภาพสูงขึ้น โดยผ่านระบบการศึกษา และ เทคโนโลยีที่ทันสมัย

3) สร้างโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปการอย่างครบถ้วน เป็นโครงการขนาดใหญ่ สำหรับภาคเมือง สร้างระบบการขนส่งที่เพียงพอ เพื่อเชื่อมโยงภูมิภาคต่างๆของประเทศเข้าด้วยกัน

ทิศทางการพัฒนาของเวียดนามจะเปลี่ยนจากเศรษฐกิจที่เติบโตจาก การพึ่งพิงเงินลงทุนจำนวนมาก ใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และทรัพยากรบุคคลคุณภาพต่ำ ไปสู่เศรษฐกิจ ที่เติบโตอย่างมีคุณภาพที่อาศัยเทคโนโลยี ใช้ทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพสูง และใช้ทักษะการจัดการ ที่ทันสมัย ทั้งนี้ รัฐบาลเวียดนามได้กำหนดเป้าหมายระยะสั้นในปีแรกของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา ปี พ.ศ. 2554-2563 ดังนี้

- 1) สร้างเสถียรภาพเศรษฐกิจมหภาคและควบคุมเงินเฟ้อ
- 2) เริ่มต้นปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจและเปลี่ยนแบบแผนความเติบโตทางเศรษฐกิจ
- 3) สร้างเงื่อนไขที่เอื้อต่อการลงทุนในการผลิต พัฒนาธุรกิจ และขยายตลาด
- 4) เน้นการพัฒนาภาคสังคมเพื่อลดความยากจนและการสร้างงาน
- 5) กระตุ้นกลไกทางการจัดการ ผสานภาคส่วนทางเศรษฐกิจต่างๆ เข้าด้วยกัน ทบทวนแผน การกระจายอำนาจเพื่อให้มั่นใจว่าการบริหารจัดการจากส่วนกลางในส่วนของ การดำเนินงานตามแผนพัฒนาต่างๆ นั้นเป็นไปอย่างเข้มแข็งเพียงพอ

4. ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เหรียญ หล่อวิมจล (ม.ป.ป.) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเมืองมรดกโลก: กรณีเมืองฮอยอัน” ผลการศึกษาพบว่า ในรายงานขององค์การยูเนสโก หลังจากที่เขาไปทำวิจัย เรื่อง “การอนุรักษ์เมืองฮอยอัน” ผู้เชี่ยวชาญกล่าวว่าคนท้องถิ่นในเมืองฮอยอันรู้สึกว่าการท่องเที่ยวทำให้เศรษฐกิจเมืองฮอยอันพัฒนามากขึ้น และตนเองมีรายได้เสริมเพิ่มขึ้น หลายคนตอบว่ารู้สึกพึงพอใจที่ระบบสาธารณูปโภคดีขึ้น ถนนหนทางสะอาดขึ้น เพราะการได้เป็นเมืองมรดกโลก แต่อย่างไรก็ตามในรายงานฉบับดังกล่าว ได้สรุปผลกระทบในด้านลบที่เกิดจากการท่องเที่ยวที่มีต่อค่าครองชีพไว้ดังต่อไปนี้ นักท่องเที่ยวชาวเวียดนามเองเริ่มตระหนักว่าค่าโรงแรมในเมืองฮอยอันแพงขึ้นสำหรับคนท้องถิ่น สถานการณ์เช่นนี้ก็เกิดขึ้นเช่นเดียวกับที่จังหวัดภูเก็ต โดยที่นักท่องเที่ยวชาวไทยเริ่มรู้สึกว่าค่าห้องพักสำหรับโรงแรมติดหาดแพงเกินไปที่จะเข้าพัก ในขณะที่นักท่องเที่ยวต่างชาติรู้สึกคุ้มค้ำกับค่าโรงแรมที่จ่ายไป นอกจากนี้ในประเทศเวียดนาม คนท้องถิ่นหลายคนให้ความเห็นว่าค่าครองชีพในเมืองฮอยอันเริ่มสูงขึ้น เพราะคนท้องถิ่นเองต่างอยากจะรับนักท่องเที่ยวต่างชาติมากกว่า เช่น รถมอเตอร์กับพื่อใจที่จะบริการนักท่องเที่ยวต่างชาติ เพราะได้ค่าจ้างสูงกว่าปกติ เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคนท้องถิ่นเนื่องมาจากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น จึงทำให้หลายครอบครัวเปลี่ยนแปลงสภาพบ้าน เพื่อการพาณิชย์มากขึ้น ถนนสายหลักในเมืองฮอยอันก็เป็นร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก แต่ถ้าหากในอนาคตร้านเหล่านั้นเปลี่ยนเป็นร้านขายเหล้า หรือสถานที่ขายบริการทางเพศ เหมือนที่เคยเกิดขึ้นกับหลายเมือง ในหลายประเทศโดยเฉพาะในจังหวัดเชียงใหม่ เช่น ถนนลอยเคราะห์ในตัวอำเภอเมือง เป็นต้น คงจะเป็นเรื่องน่าเศร้าสำหรับท้องถิ่นที่วิถีชีวิตถูกเปลี่ยนไปเนื่องจากสิ่งที่ไม่ดีที่แฝงมากับธุรกิจการท่องเที่ยว

อัสมา สิมารักษ์ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมในเมืองฮอยอัน ประเทศเวียดนาม ภายหลังได้รับการประกาศให้เป็นเมืองมรดกโลก” ผลการศึกษาพบว่า จากการเป็นเมืองมรดกโลก ทำให้มีนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกเดินทางเข้ามาเยี่ยมชมและสัมผัสเมืองฮอยอันจำนวนมาก การท่องเที่ยวได้ส่งผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบต่อสังคมและวัฒนธรรมของเมือง ในด้านบวก การท่องเที่ยวได้นำความเจริญเข้าสู่เมืองฮอยอัน มีการปรับปรุงระบบคมนาคมและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เพื่อรองรับการท่องเที่ยว เกิดอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวขึ้นมากมาย เกิดการอนุรักษ์โบราณสถานเก่าแก่ไว้ โดยมีมาตรการและกฎระเบียบข้อบังคับจากภาครัฐเข้ามาควบคุมดูแล และเกิดกิจกรรมทางวัฒนธรรมขึ้นมากมาย รวมทั้งยังช่วยฟื้นฟู

งานศิลปะหัตถกรรมดั้งเดิมขึ้นด้วย ในด้านลบ การท่องเที่ยวได้ทำให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัวที่ประกอบอาชีพในภาคการท่องเที่ยว ส่วนปัญหาสังคมที่พบเป็นเพียงการลักเล็กขโมยน้อยและการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เกิดการเอาเปรียบนักท่องเที่ยวจากบริษัทนำเที่ยวและโรงแรม ในด้านปัญหาสิ่งแวดล้อมนั้น พบว่ามีร้านค้าและบริการเปิดมากจนเกินไป มีแผงสินค้ายื่นออกมาเกะกะทางเดิน มีการขุดซ่อมถนนภายในเมืองเป็นประจำ ส่งผลกระทบต่อแก่นักท่องเที่ยวที่เดินชมโบราณสถานในเมือง เกิดการเปลี่ยนแปลงค่านิยมทั้งด้านการแต่งกาย การบริโภค ค่านิยมความทันสมัย และเกิดการลดคุณค่าของงานศิลปะหัตถกรรม นอกจากนี้ก็ภาวะเบียดและข้อบังคับที่ออกมาควบคุมอนุรักษ์เมืองโบราณยังส่งผลกระทบต่อชีวิตคนในชุมชนอีกด้วย

สุกฤษณ์ กาญจนขุนดี (2549) ได้เขียนไว้หนังสือเรื่อง “มาซัค เวียดนาม (màu sắc việt nam)” ไว้ว่า จากการสอบถามพูดคุยกับคนฮอยอันได้ใจความมาว่า

“ทุกวันนี้มีคนเข้ามาที่ฮอยอันมาก แต่ว่าฉันกลับขายของได้เงินน้อยลง” คิม จี (khi Chi) วัย 50 ต้นๆ เจ้าของแกลอรีกล่าวอย่างเบื่อบ้างๆ แกลอรีของเธอเปิดมาได้กว่า 12 ปีแล้ว โดยเธอรับช่วงดูแลมาจากพ่อของเธอ คิมจี ก็พอมีความรู้ด้านศิลปะบ้างเล็กน้อยๆ ส่วนงานศิลปะในร้านนั้น ส่วนหนึ่งเป็นภาพที่วาดโดยน้องชายของเธอที่เป็นจิตรกรอยู่ที่โฮจิมินห์ซิตี้ และภาพวาดจากจิตรกรทั่วประเทศ เธอบอกว่าตอนที่ฮอยอันเพิ่งได้รับการประกาศเป็นเมืองมรดกโลกใหม่ๆ นั้นธุรกิจดีมากเพราะคู่แข่งมีไม่มากนัก พอถึงตอนนี้ในเมืองเล็กๆ ขนาดนี้แต่มีแกลอรีเกือบ 200 ร้าน กระนั้นเธอก็ยินดีที่ได้อยู่ในเมืองมรดกโลกเพราะว่าทำให้ความเป็นอยู่ของเธอดีขึ้น เนื่องจากบ้านหลังนี้เป็นของเธอเอง เธอจึงไม่ต้องเดือดร้อนมากที่จะต้องขายรูปให้ได้มากๆ ในแต่ละเดือน ผิดกับบางคนที่ยังเข้ามาทำธุรกิจนี้ซึ่งอาจจะต้องจ่ายค่าเช่าเดือนละประมาณ 1 ล้านด่ง (2,500 บาท)

ตวน หญิงสาววัย 30 ต้นๆ มีสามีเป็นจิตรกร เป็นเจ้าของแกลอรีแห่งหนึ่ง แต่ก็เหมือนกับ คิม ที่นำเอาภาพเขียนของจิตรกรจากทั่วประเทศมาขาย เธอเห็นเช่นเดียวกันว่าเมื่อ 3-4 ปี ก่อนนั้นธุรกิจดีกว่านี้มากๆ “ตอนนี้มีคนเข้ามาในร้านเยอะขึ้นจริงแต่พวกเขาที่ไม่ซื้อ ไม่รู้ว่าทำไม” เธอกล่าว แต่ก็เช่นกันที่เธอเห็นโอกาสทางธุรกิจ เธอบอกว่าร้านของเธอเปิดทุกวัน ทุกวันนี้เธอกับสามีไม่เคยได้เดินทางด้วยกันอีกเลย เพราะจะต้องมีคนใดคนหนึ่งอยู่เฝ้าร้าน

นอกจากการเปิดร้านขายของที่ระลึกแล้ว หลายคนมีอาชีพที่ได้พลิกฟื้นคืนมาอีกครั้งหนึ่ง และมันได้กลายเป็นอาชีพในฝันของหนุ่มสาว หรือแม้กระทั่งคนที่รู้ภาษาต่างประเทศจำนวนไม่น้อย

นั่นคือ อาชีพไกด์นำเที่ยว จีน (Chinh) ชายวัยปลาย 40 เป็นชาวฮอยอันโดยกำเนิด ทำงานเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมาก่อนชีวิต ในที่สุดจึงได้ตัดสินใจลาออกมาเป็นไกด์แทน ภายหลังจากที่ฮอยอันได้เป็นเมืองมรดกโลก และมีนักท่องเที่ยวต่างชาติหลั่งไหลเข้ามาในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาเที่ยวฮอยอันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อาชีพครูของจีนนั้นเงินเดือนอยู่ที่ประมาณ 1 ล้านด่ง (2,500) แต่รายได้ของไกด์นั้นขึ้นอยู่กับแต่ละภาษา ภาษาที่แพงที่สุดคือเยอรมัน ตกเดือนละ 300 เหรียญสหรัฐ (12,000) ส่วนภาษาอังกฤษนั้นต่ำสุดอยู่ที่ 200 เหรียญ (8,000) ก็นับว่าต่างกับอาชีพครูมากโข ทั้งยังไม่รวมเงินพิเศษจากการทิปของนักท่องเที่ยว และเปอร์เซ็นต์จากร้านขายของอีกต่างหาก ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เด็กหนุ่มสาวที่นั่น หากไม่มีกิจการของตัวเองแล้วต่างก็คิดฝันที่จะมีอาชีพไกด์

เถ่า (Thao) หญิงสาววัย 20 ปีเศษ ทำงานเป็นพนักงานต้อนรับของโรงแรมมาราว 6 ปีแล้ว เป็นคนฮอยอันแต่กำเนิด เธอบอกว่า 3-4 ปี ก่อนหน้านี้มีนักท่องเที่ยวเยอะกว่านี้ แต่ลดลงบ้างในช่วง 2 ปีที่ผ่านมาเนื่องจากโรคซาร์ และไข้หวัดนก เธาเห็นว่า เรื่องดีสำหรับการที่ฮอยอันเป็นเมืองมรดกโลกก็คือ หนุ่มสาวที่เรียนจบแล้วก็ได้กลับมาทำงานที่บ้าน ได้อยู่กับพ่อแม่ เพราะมีธุรกิจบริการมากมายที่เกิดขึ้น เช่น การท่องเที่ยว การโรงแรม หรือร้านอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงแรมนั้น เธอบอกว่ามีเพิ่มขึ้นมาก และโรงแรมที่มีอยู่แล้วก็มีการปรับปรุงทุกปี ส่วนรายได้นี้นั้นหากเป็นโรงแรม 4 ดาว ก็จะตกประมาณเดือนละ 200 เหรียญ ส่วนเธอทำงานในโรงแรมระดับ 3 ดาว รายได้ของเธออยู่ที่ประมาณ 75-100 เหรียญ (ขึ้นอยู่กับช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว) แต่เธอก็บอกเพียงพอสำหรับเธอ เนื่องจากเธออยู่กับพ่อแม่ไม่ต้องเช่าบ้าน เป็นการหารายได้เพื่อเลี้ยงตัวเอง

“สำหรับคนทั่วไปก็ธรรมดา แต่ว่าคนรวยก็รวยขึ้น คนจนก็ยังจนอยู่นั้นแหละ” เธาตอบ เมื่อถูกถามว่าฐานะของผู้คนที่นี่ดีขึ้นหรือไม่ เธอบอกเพิ่มเติมว่า คนที่รวยก็เป็นนักกลuttonั้นแหละ โดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจโรงแรมที่มีอยู่กว่า

ตลอดจนการสอบถามพูดคุยกับชาวบ้านที่อยู่หมู่บ้านรอบนอกต่างก็ยืนยันว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ชาวบ้านต่างรู้สึกยินดีที่จะได้ทำมาค้าขายได้มากขึ้น จนออกจะลืมนๆ ไปด้วยซ้ำว่านักท่องเที่ยวนั้นต้องการมาชมความเป็นเอกลักษณ์ของเมืองมรดกโลก ร้านค้ามากมายที่ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ด และสินค้าที่ระลึกที่ผลิตออกมาซ้ำๆ กันจนลานตาทั้งที่มีคุณภาพดี แต่สุดท้ายก็กลายเป็นของไหลไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษา

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในเมืองสอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม ผู้วิจัยมีการนำเสนอวิธีการศึกษา โดยนำเสนอในเรื่องการเก็บรวบรวมข้อมูล แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา การเรียบเรียงและการวิเคราะห์ข้อมูล และเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษา

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1.1 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
- 1.2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเมืองสอยอัน
- 1.3 สถิตินักท่องเที่ยวของเมืองสอยอัน

2. แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่

- 2.1 ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.2 สื่อออนไลน์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์
- 2.3 บทความจากข่าว

3. การเรียบเรียงและวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 วิเคราะห์การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ. 2007 – 2017 ในเมืองสอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม

- 3.2 วิเคราะห์ผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- 3.3 วิเคราะห์โอกาสในการเข้าไปลงทุนของนักลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทย

4. เครื่องหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษา

4.1 เครื่องคอมพิวเตอร์

4.2 โปรแกรม Microsoft Word 2013

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในเมืองสอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการศึกษา ดังนี้

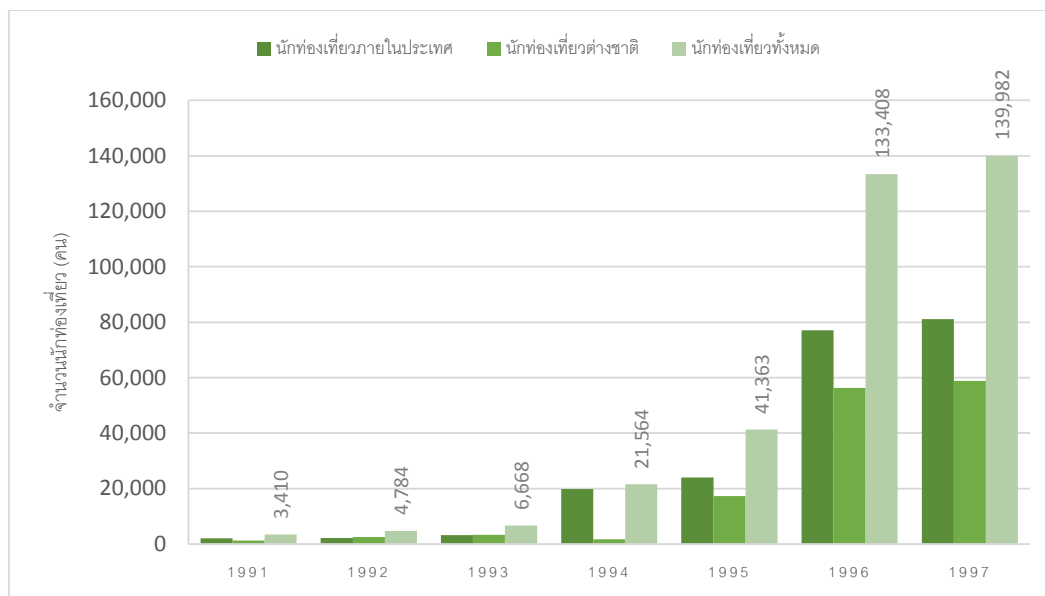
1. การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเมืองสอยอัน
2. ผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
3. โอกาสที่จะเข้าไปลงทุนของนักลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทย

1. การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเมืองสอยอัน

หลังจากเมืองสอยอันได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกในปี ค.ศ. 1999 ก็ทำให้เมืองสอยอันเป็นที่รู้จักและเป็นจุดหมายปลายทางแรกของนักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น ภาคการท่องเที่ยวและบริการมีการเติบโตขึ้นอย่างมากและมีแนวโน้มขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยจะชี้ให้เห็นถึงการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของเมืองสอยอัน ดังหัวข้อต่อไปนี้

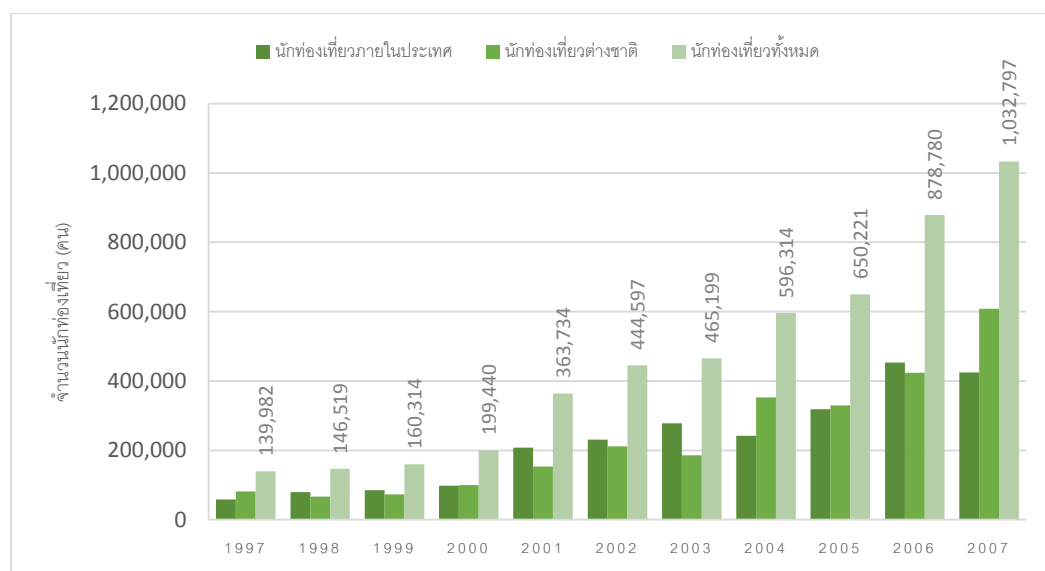
1.1 จำนวนนักท่องเที่ยว

ตัวเลขของนักท่องเที่ยวเป็นอีกหนึ่งสิ่งชี้ให้เห็นว่า การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในเมืองสอยอันนั้นมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และนักท่องเที่ยวก็เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เศรษฐกิจภายในเมืองสอยอันดีขึ้น เนื่องจากเงินตราที่นักท่องเที่ยวนำเข้ามาหมุนเวียนใช้จ่าย นอกจากนั้นยังทำให้หน่วยงานท้องถิ่นสนับสนุนการพัฒนาในด้านการท่องเที่ยวได้ต่อไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อทำการปรับปรุง รongรับและอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวได้อย่างเพียงพอต่อปริมาณนักท่องเที่ยวทั้งภายในและต่างชาติที่มีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี

แผนภูมิที่ 4.1 : จำนวนนักท่องเที่ยวในเมืองฮอยอัน (ค.ศ. 1991-1997)

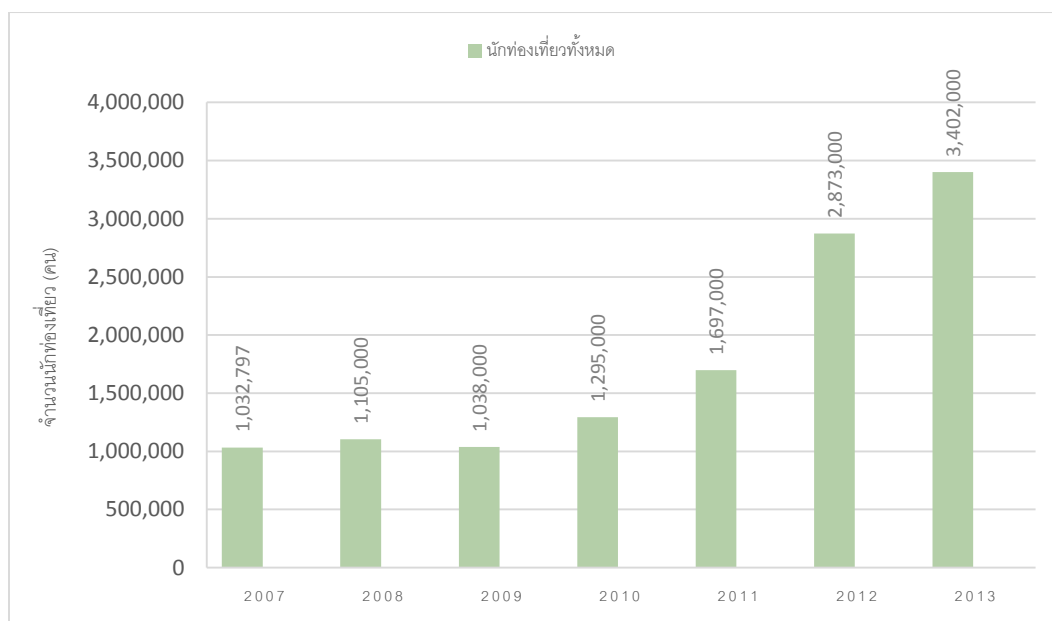
ที่มา : <https://archives.kdischool.ac.kr/bitstream/HaNguyenThiThu.pdf> (เพิ่มเติม โดยผู้วิจัย)

แผนภูมิที่ 4.2 : จำนวนนักท่องเที่ยวในเมืองฮอยอัน (ค.ศ. 1997-2007)

ที่มา : <http://unesdoc.unesco.org/images/0018/001826/182646e.pdf> (เพิ่มเติม โดยผู้วิจัย)

จากแผนภูมิที่ 4.1 แสดงให้เห็นจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละปี ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1991-1997 เป็นช่วงก่อนที่เมืองฮอยอันจะได้รับการขึ้นทะเบียนให้เป็นเมืองมรดกโลก นักท่องเที่ยวภายในประเทศ มีจำนวนที่สูงกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติอย่างเห็นได้ชัด และเมื่อพิจารณาจากแผนภูมิที่ 4.2 พบว่า หลังปี ค.ศ. 1999 เมื่อเมืองฮอยอันได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรม จำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละปีสูงขึ้นอย่างก้าวกระโดด โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติ และมีจำนวนนักท่องเที่ยวถึงหนึ่งล้านคนในปี ค.ศ. 2007

แผนภูมิที่ 4.3 : จำนวนนักท่องเที่ยวในเมืองฮอยอัน (ค.ศ. 2007-2013)

ที่มา : <http://duannewhoiancity.com> (เพิ่มเติม โดยผู้วิจัย)

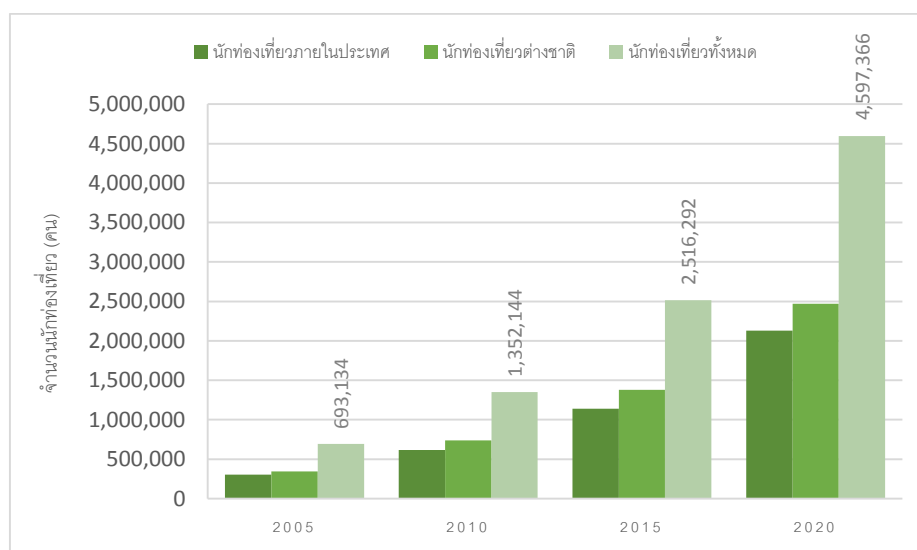
จากแผนภูมิที่ 4.3 ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2007 - 2013 จำนวนนักท่องเที่ยวในเมืองฮอยอันยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ยกเว้นในปี ค.ศ. 2009 ที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวลดลง เนื่องจากพายุไต้ฝุ่นกิสนา ได้พัดเข้าถล่มพื้นที่หลายแห่งของเวียดนาม รวมถึงเมืองฮอยอัน ส่งผลให้เกิดน้ำท่วมหนัก ระดับน้ำสูงกว่า 3 เมตร พายุลูกนี้ได้สร้างความเสียหายครั้งยิ่งใหญ่ให้แก่เมืองฮอยอันในรอบหลายสิบปี ทำให้พื้นที่ในเขตเมืองเก่าทั้งหมดจมอยู่ใต้น้ำ นักท่องเที่ยวจำนวนมากต้องติดอยู่ภายใน เพราะสะพานที่เชื่อมระหว่างเมืองเก่าและตัวเมืองฮอยอันพังทลาย

แผนภูมิที่ 4.4 : จำนวนนักท่องเที่ยวในเมืองฮอยอัน (ค.ศ. 2013-2018)

ที่มา : <http://www.savills.com.vn/news-pdfs/new-hoi-an-city---factsheet-en-and-vn.pdf> (เพิ่มเติมโดยผู้วิจัย)

จากแผนภูมิที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่า ตั้งแต่ปี ค.ศ.2013-2018 จำนวนนักท่องเที่ยวทั้งภายในและต่างชาตียังคงเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆทุกปี

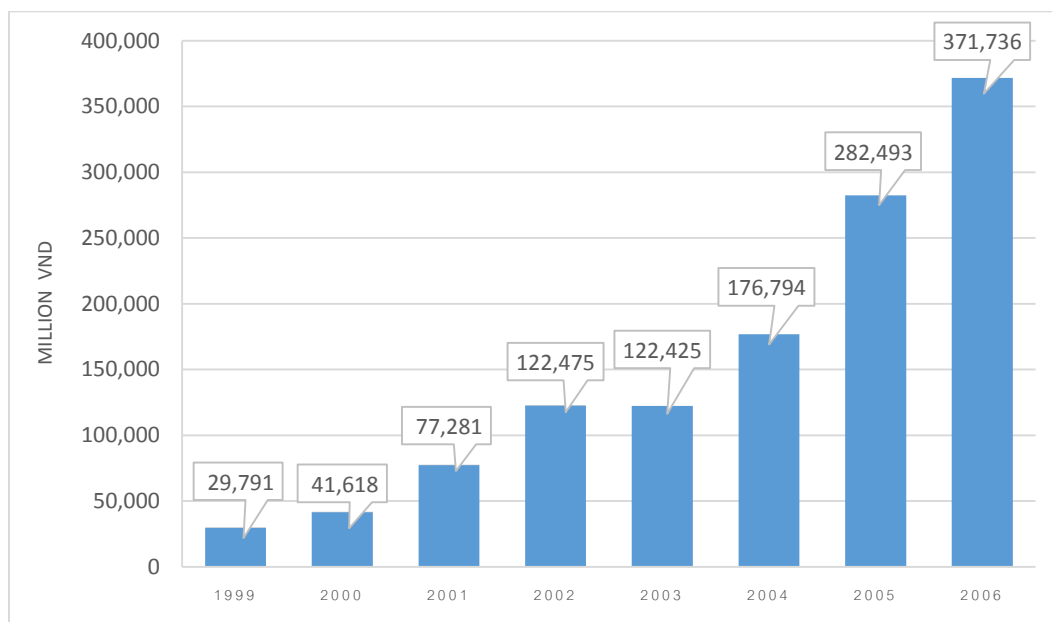
แผนภูมิที่ 4.5 : การขยายตัวของนักท่องเที่ยวในเมืองฮอยอัน

ที่มา : <http://www.newindianexpress.com/opinions/2018/feb/17/hoi-an-or-the-ancient-amaravathi-in-vietnam-1774771.html> (เพิ่มเติมโดยผู้วิจัย)

จากการศึกษาข้อมูล และพิจารณาจากแผนภูมิที่ 4.5 แล้ว พบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวทั้งนักท่องเที่ยวภายในประเทศและนักท่องเที่ยวต่างชาติมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและมากขึ้นทุกปี แม้ว่าบางปีอาจมีจำนวนลดลงบ้าง เนื่องจากเหตุการณ์ภัยพิบัติ แต่การท่องเที่ยวของเมืองฮอยอันก็กลับมาฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็ว และเติบโตขึ้นทุกปี และมีแนวโน้มเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

1.2 รายได้จากการท่องเที่ยว

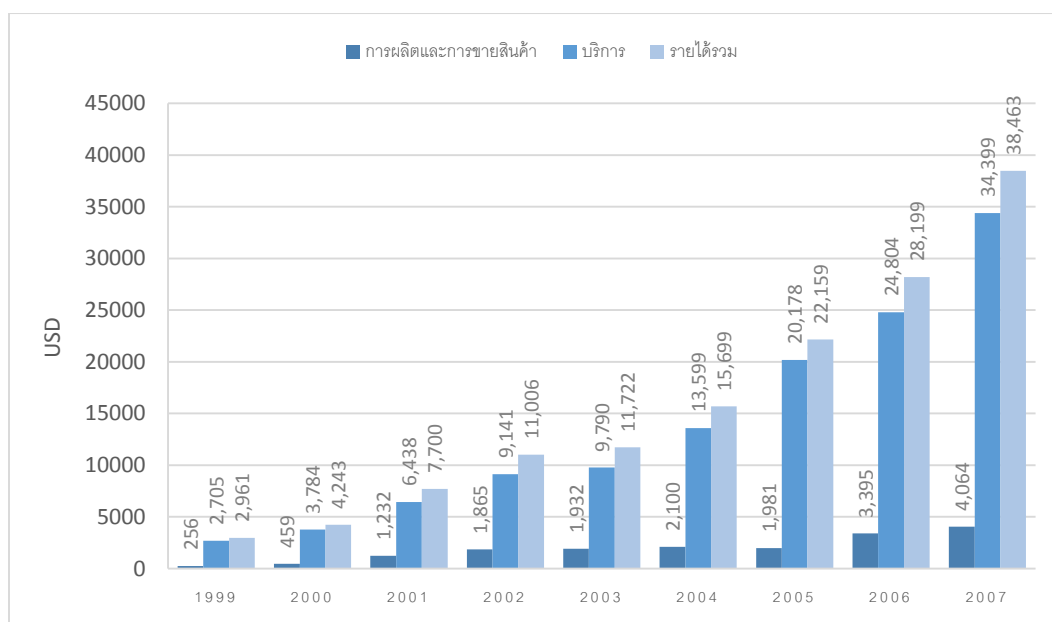
เนื่องจากการที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาในเมืองฮอยอันและนำเงินเข้ามาใช้จ่ายในการบริการด้านการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากทุกปี จึงทำให้เศรษฐกิจภายในเมืองดีขึ้นตามลำดับไปด้วย และรายได้จากการท่องเที่ยวที่เมืองฮอยอันได้รับก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาของการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจภายในเมืองที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง กล่าวได้ว่า รายได้หลักของเมืองฮอยอันก็คือรายได้ที่มาจากบริการด้านการท่องเที่ยว

แผนภูมิที่ 4.6 : รายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองฮอยอัน (ค.ศ. 1999-2006)

ที่มา : <https://archives.kdischool.ac.kr/bitstream/HaNguyenThiThu.pdf> (เพิ่มเติมโดยผู้วิจัย)

จากแผนภูมิที่ 4.6 พบว่า หลังจากปี ค.ศ. 1999 เป็นต้นมา เมื่อเมืองสอยอัน ได้ขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรม รายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองสอยอัน ได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี จากปี ค.ศ. 1999 - 2000 เพิ่มขึ้น 39.7% จากปี ค.ศ. 2000 – 2001 เพิ่มขึ้น 85.69% จากปี ค.ศ. 2001-2002 เพิ่มขึ้น 58.48% มีเพียงแค่ปี ค.ศ.2002 – 2003 ที่ลดลง 0.04% แล้วก็กลับมาฟื้นตัวอย่างก้าวกระโดด จากปี 2003 - 2004 เพิ่มขึ้น 44.41 % จากปี 2004-2005 เพิ่มขึ้น 59.79% และจากปี 2005 - 2006 เพิ่มขึ้น 31.59%

แผนภูมิที่ 4.7 : รายละเอียดรายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองสอยอัน (ค.ศ. 1999-2007)

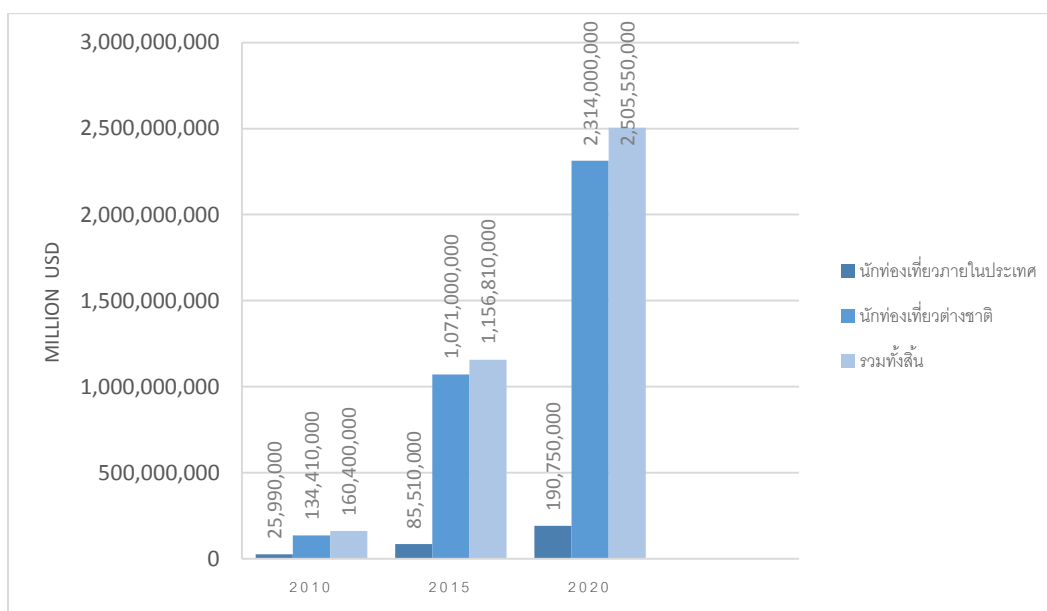
ที่มา : <http://unesdoc.unesco.org/images/0018/001826/182646e.pdf> (เพิ่มเติมโดยผู้วิจัย)

เมื่อพิจารณาจากแผนภูมิที่ 4.7 จะเห็นได้ว่า ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1999 - 2007 รายได้หลักของเมืองสอยอันมาจากการบริการด้านการท่องเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ และเมืองสอยอันได้รับรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี แสดงให้เห็นว่าการท่องเที่ยวในเมืองสอยอันขยายตัวและเป็นที่นิยมจากนักท่องเที่ยวมากขึ้น

ตารางที่ 4.1 : รายได้จากการบริการด้านการท่องเที่ยว (ค.ศ. 1999-2007)

ประเภทของการบริการ	ปี ค.ศ.									
	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	
ที่พัก	1,675	2,313	3,750	5,495	6,014	8,412	12,265	14,961	20,073	
อาหารและ เครื่องดื่ม	349	626	1,540	2,247	2,325	3,050	4,792	6,130	8,973	
การบริการอื่น ๆ (เช่น สปา, อินเทอร์เน็ต)	128	135	250	378	439	752	1,101	1,453	2,391	
ค่าเข้าชมสถานที่	401	537	633	660	579	779	1,163	1,219	1,690	
การขนส่ง	116	112	145	201	212	369	556	708	816	
การนำเที่ยว	36	61	120	160	221	235	301	333	456	
รวมทั้งสิ้น	2,705	3,784	6,438	9,141	9,790	13,597	20,178	24,804	34,399	

ที่มา : บทความเรื่องการศึกษาเมืองมรดกโลก กรณีเมืองฮอยอัน

แผนภูมิที่ 4.8 : การคาดการณ์รายได้จากการท่องเที่ยว

ที่มา : <http://www.newindianexpress.com/opinions/2018/feb/17/hoi-an-or-the-ancient-amaravathi-in-vietnam-1774771.html> (เพิ่มเติมโดยผู้วิจัย)

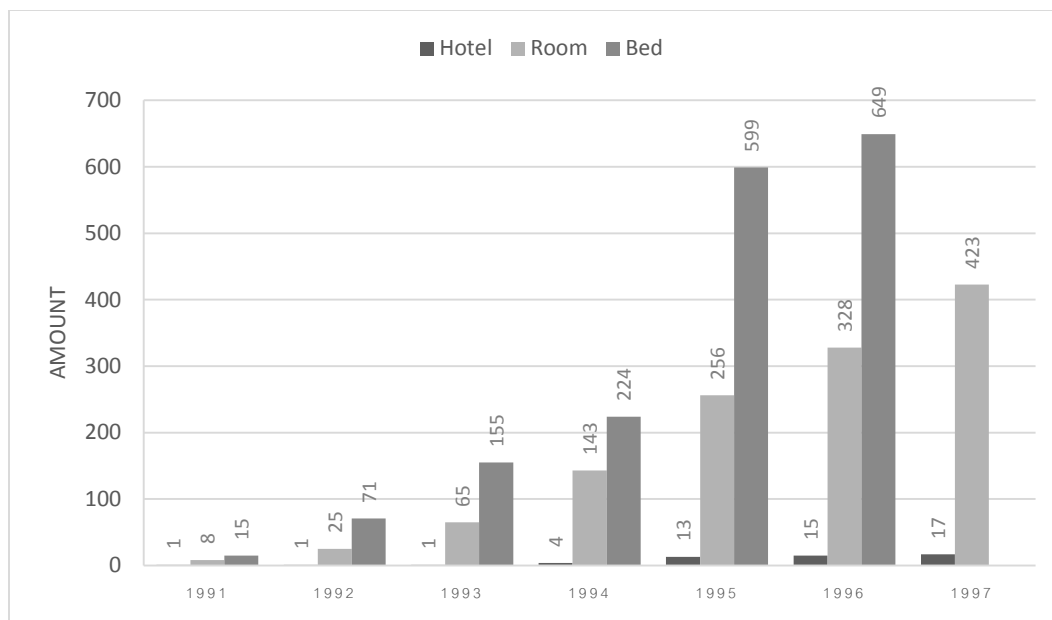
เมื่อพิจารณาข้อมูลจากตารางที่ 4.1 พบว่า หลังจากที่เมืองฮอยอันได้รับการประกาศเป็นมรดกโลก ตั้งแต่ปี 1999 - 2007 ธุรกิจด้านที่พักอาศัยได้สร้างรายได้สูงสุดให้แก่เมืองฮอยอัน และจากแผนภูมิที่ 4.8 แสดงการคาดการณ์รายได้จากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวทั้งภายในและต่างประเทศไปจนถึงปี ค.ศ. 2020 ว่าจะมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ

1.3 ธุรกิจโรงแรมและที่พัก

ธุรกิจโรงแรมและที่พักเป็นอีกหนึ่งธุรกิจที่มีบทบาทสำคัญในกิจกรรมการท่องเที่ยว นอกจากอำนวยความสะดวกด้านที่พักและบริการอาหารให้นักท่องเที่ยวแล้ว ยังเป็นสิ่งที่ช่วยยืดระยะเวลาให้นักท่องเที่ยวพักอยู่ภายในเมืองฮอยอันเป็นระยะเวลานานขึ้น และหากที่พักแรมบางแห่งได้รับการออกแบบสวยงามและมีที่ตั้งโดดเด่นติดธรรมชาติก็อาจนับเป็นแหล่งท่องเที่ยวปลายทางได้ หากจัดการได้ไม่ดีและไม่เพียงพอบริการต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเพิ่มเป็นจำนวนมากขึ้นทุกปี อาจทำให้เมืองฮอยอันสูญเสียรายได้จากส่วนนี้ไป เนื่องจากเมืองฮอยอันเป็นเมืองที่ท่องเที่ยวภายในหนึ่งวันได้ หากไม่มีบริการด้านโรงแรมและที่พักที่ดี นักท่องเที่ยวอาจเลือกไปพักค้างแรมบริเวณเมืองอื่นที่ใกล้เคียงกับเมืองฮอยอัน

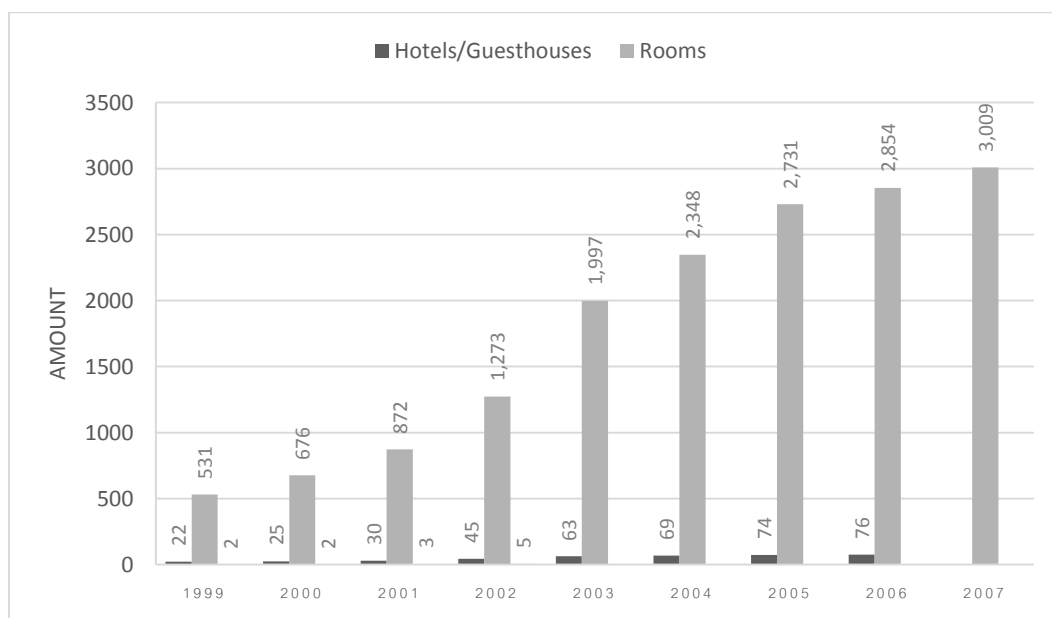
หลังจากที่เมืองฮอยอันขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจนถึงปัจจุบัน ธุรกิจด้านที่พักก็ขยายตัวตามกระแสการท่องเที่ยวไปด้วย ดังแสดงในแผนภูมิที่ 4.9 ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1991-1997 ก่อนที่เมืองฮอยอันจะได้รับการประกาศเป็นเมืองมรดกโลก จำนวนโรงแรมที่พักและห้องพักภายในเมืองฮอยอันยังมีอยู่น้อยแห่ง และแทบไม่มีรูปแบบที่พักให้เลือกมากนัก

แต่เมื่อพิจารณาจากแผนภูมิที่ 4.10 พบว่า ภายหลังจากได้รับการประกาศเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมแล้วนั้น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1999 เป็นต้นมา ก็เกิดการพัฒนาด้านที่พักอาศัยมีจำนวนที่พักและจำนวนห้องมากขึ้น เพื่อเป็นการรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นทุกปี และนอกจากโรงแรมแล้ว ยังได้พัฒนาที่พักในรูปแบบเกสต์เฮ้าส์ เพื่อให้คนท้องถิ่นมีรายได้มากขึ้น เนื่องจากเจ้าของบ้านต้องแบ่งบ้านให้กับนักท่องเที่ยวให้ได้พักอาศัย และเพื่อเป็นทางเลือกให้กับนักท่องเที่ยวที่ต้องการที่พักราคาถูกมา

แผนภูมิที่ 4.9 : จำนวนโรงแรมและจำนวนห้องพักในเมืองสอยอัน (ค.ศ. 1991-1997)

ที่มา : <https://archives.kdischool.ac.kr/bitstream/HaNguyenThiThu.pdf> (เพิ่มเติมโดยผู้วิจัย)

แผนภูมิที่ 4.10 : จำนวนที่พักและจำนวนห้องพักในเมืองสอยอัน (ค.ศ. 1999-2007)

ที่มา : <https://archives.kdischool.ac.kr/bitstream/HaNguyenThiThu.pdf> (เพิ่มเติมโดยผู้วิจัย)

หมายเหตุ : จำนวนที่พักในปี ค.ศ. 2007 ไม่พบข้อมูลตัวเลข

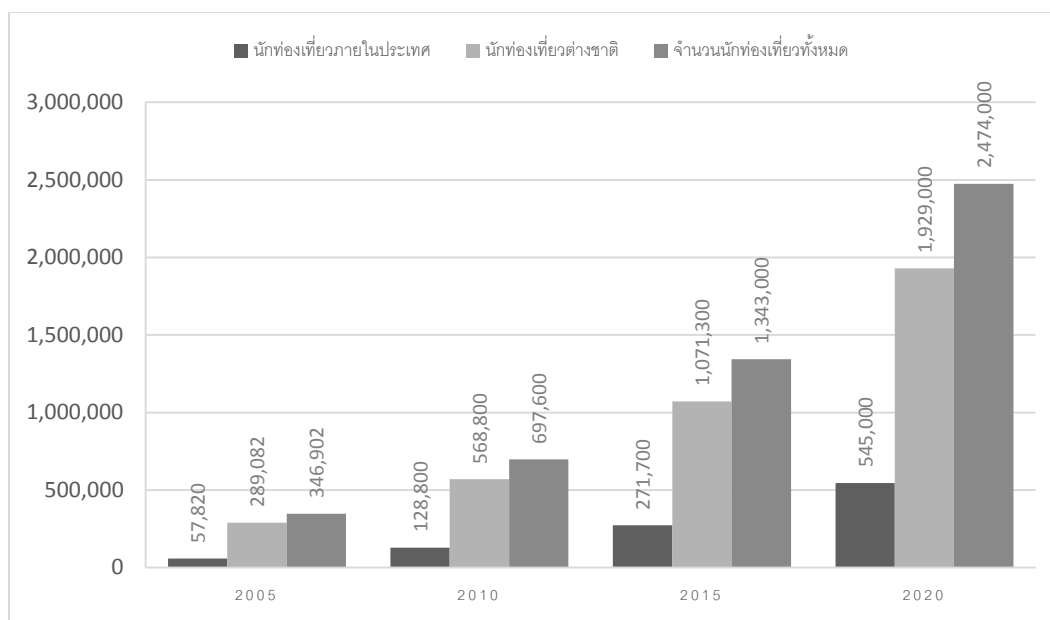
เนื่องจากการเติบโตทางด้านการท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่ต่างพากันหลั่งไหลเข้ามาท่องเที่ยวที่เมืองฮอยอันซึ่งได้ขึ้นชื่อว่าเป็นเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรม จากการศึกษาข้อมูล พบว่า ในปี 2013 ฮอยอันประสบปัญหาขาดแคลนห้องพัก ดังตารางที่ 4.2 ห้องพักไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว และเพื่อเป็นการเอาชนะปัญหาดังกล่าว หน่วยงานท้องถิ่นจึงเร่งออกกฎหมายและสนับสนุนการลงทุนให้เป็นไปอย่างสะดวกที่สุด เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์เข้ามาลงทุน เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน อำนวยความสะดวกสบายด้านการท่องเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น และที่สำคัญ เพื่อเป็นการดึงดูดให้นักท่องเที่ยวพักค้างคืนที่เมืองฮอยอันอย่างน้อยสักคืนถึงสองคืนเพื่อเป็นการดึงดูดรายได้เข้ามาให้เมืองฮอยอันอีกด้วย

นอกจากนั้นธุรกิจที่พักแบบโฮมสเตย์ยังเกิดการพัฒนาขึ้น เพื่อเป็นอีกหนึ่งทางเลือกให้กับนักท่องเที่ยว และเอาใจนักท่องเที่ยวแบบแบ็คแพ็คเกอร์ และสำหรับนักท่องเที่ยวที่อยากสัมผัสกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเมืองฮอยอัน และเพื่อกระจายรายได้สู่ชุมชน ตามที่ผู้อำนวยการกรมวัฒนธรรมกีฬาและการท่องเที่ยวของจังหวัดกว๋างนามได้กล่าวว่า “โฮมสเตย์เป็นหนทางที่จะขยายพื้นที่สู่การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ ขยายเวลาในการพักอาศัยของนักท่องเที่ยว เพิ่มขีดความสามารถในการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว นี่เป็นอีกวิธีหนึ่งในการกระจายผลประโยชน์ ในรูปแบบต่างๆเพื่อสร้างงานเพื่อให้ครอบครัวที่ยากจนสามารถได้รับประโยชน์อย่างแท้จริงจากการท่องเที่ยว ในขณะเดียวกันก็สามารถรักษาคุณค่าทางวัฒนธรรมที่แท้จริงของพื้นที่มรดกโลกเอาไว้ด้วย”

ตารางที่ 4.2 : จำนวนห้องพักที่ขาดในเมืองฮอยอันปีค.ศ. 2013

	2 ดาว	3 ดาว	4-5 ดาว	ความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	จำนวนนักท่องเที่ยวในปี 2013	อุปสงค์/อุปทาน	จำนวนห้องพักที่เกิน/ขาด
ญาจาง	1,500	3,600	3,000	3,547,800	3,000,000	547,800	1,251
ฮอยอัน	1,600	1,200	1,300	1,795,800	3,700,000	(1,904,200)	(4,347)
ดานัง	2,200	2,500	3,000	3,372,600	3,100,000	272,600	622
ฟูกว๊วก	1,000	800	800	1,138,800	622,000	516,800	1,180

ที่มา : <http://batdongsanmientrung.net/bat-dong-san-du-lich-hoi-an-len-ngoai-co-hoi-vang-cho-nha-dau-tu-ha-noi-2015/> (เพิ่มเติมโดยผู้วิจัย)

แผนภูมิที่ 4.11 : จำนวนนักท่องเที่ยวพักค้างคืนในเมืองฮอยอัน

ที่มา : <http://www.newindianexpress.com/opinions/2018/feb/17/hoi-an-or-the-ancient-amaravathi-in-vietnam-1774771.html> (เพิ่มเติมโดยผู้วิจัย)

จากข้อมูลทางสถิติ พบว่า นักท่องเที่ยวมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปีและนักท่องเที่ยวที่พักค้างคืนในเมืองฮอยอันก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน นอกจากนี้ในอนาคตก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังแสดงในแผนภูมิที่ 4.11 หน่วยงานท้องถิ่นจึงเร่งพัฒนา และเพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวที่มีอยู่ของเมืองฮอยอัน ทั้งพื้นที่ชายหาดและทรัพยากรธรรมชาติที่มีมากมายและเป็นข้อได้เปรียบ ทำให้เกิดโครงการด้านอสังหาริมทรัพย์ขึ้นหลายแห่ง เช่น โครงการ Vinpearl Hoi An โครงการ Vinpearl Nam Hoi An โครงการ Hoiana โครงการ New Hoi an city เป็นต้น

2. ผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

เมื่อเกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวช่วยทำให้เกิดผลดีขึ้นในหลายๆส่วน แต่ก็ย่อมแฝงผลเสียมมาด้วยเช่นกัน ผู้วิจัยจะแบ่งผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองสอยอันเป็นด้านๆ ดังนี้

2.1 ด้านเศรษฐกิจ

2.1.1 การพัฒนาการบริการด้านการท่องเที่ยว ทำให้เมืองสอยอันมีรายได้เพิ่มขึ้น โดยส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่มาจากภาคการบริการเป็นหลัก เช่น รายได้จากตัวเข้าชมสถานที่ต่างๆ รายได้จากธุรกิจโรงแรมและที่พัก รายได้จากอาหารและเครื่องดื่ม เนื่องจากภาคบริการมีส่วนร่วมในกระบวนการสร้างรายได้และดึงดูดเม็ดเงิน นอกจากนั้นยังช่วยเพิ่มการจ้างงาน และสร้างอาชีพให้กับคนท้องถิ่น เช่น มัคคุเทศก์ พนักงานต้อนรับ โรงแรม พนักงานทำความสะอาด ธุรกิจที่พักแบบโฮมสเตย์ ธุรกิจร้านอาหาร การรับจ้างแจวเรือพานักท่องเที่ยวชมเมืองเก่า เป็นต้น

ภาพที่ 4.1 : เรือแจวในเมืองสอยอัน

ที่มา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เจริญ หล่อวิมจล, บทความการศึกษาเมืองมรดกโลก: กรณีเมืองสอยอัน

ภาพที่ 4.2 : ตั๋วเข้าชมสถานที่ต่างๆภายในเมืองฮอยอัน
ที่มา : อรุณศิริ จันทนะเวส (ผู้วิจัย)

2.1.2 การพัฒนาการท่องเที่ยวช่วยพัฒนาการผลิต นอกจากนั้นยังช่วยเพิ่มมูลค่าการส่งออก เช่น การผลิตสินค้าท้องถิ่นให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อจะกลายเป็นสินค้าที่ระลึกที่โดดเด่นและมีเอกลักษณ์ของเมืองฮอยอัน เช่น โคมไฟ ชุดอ่าวอุ้ยย่าย สินค้าหัตถกรรม งานศิลปะ เป็นต้น

ภาพที่ 4.3 : โคมไฟเมืองฮอยอัน
ที่มา : <http://topicstock.pantip.com>

ภาพที่ 4.4 : หน้ากากไม้ไผ่
ที่มา : <https://www.rakyimtour.com/travel-info/7-souvenirs-from-hoian-vietnam/>

2.1.3 การพัฒนาการท่องเที่ยวช่วยส่งเสริม กระตุ้น และดึงดูดการลงทุนทั้งจากภายในและต่างประเทศเข้ามาที่เมืองฮอยอัน เป็นการช่วยให้ธุรกิจในการบริการต่างๆพัฒนาตามไปด้วย ดังนี้

(1) ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ในปัจจุบันเมืองฮอยอันมีโครงการเกิดขึ้นหลายโครงการ โดยเฉพาะโครงการในด้านอสังหาริมทรัพย์ที่กำลังดำเนินการก่อสร้าง เช่น โครงการ Vinpearl Hoi An โครงการ Vinpearl Nam Hoi An โครงการ Hoiana โครงการ New Hoi an city เป็นต้น เพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ นอกจากนั้นยังมีการพัฒนารูปแบบที่พักไว้หลายประเภท เช่น เกสต์เฮ้าส์ โฮมสเตย์ เป็นต้น

ภาพที่ 4.5 : การก่อสร้าง Vinpearl Nam Hoi An Resort & Villas
ที่มา : <http://bietthubiennamhoian.vn/tien-do-du-an-vinpearl-nam-hoi-an-resort-villas-thang-3-2018.html>

(2) ธุรกิจร้านอาหาร ในปัจจุบันเมืองฮอยอันมีรูปแบบร้านอาหารและประเภทของอาหารให้นักท่องเที่ยวได้เลือกอย่างหลากหลายมากขึ้น ไม่จำกัดแต่เพียงแค่อาหารท้องถิ่นและต้องนั่งรับประทานข้างทางเท่านั้น นอกจากนั้นยังมีร้านประเภทบาร์เกิดขึ้นอีกด้วย ดังในภาพที่ 4.5 ช่วงเวลากลางวันก็จะเห็นเป็นเพียงบ้านเรือนของชาวบ้านธรรมดา ส่วนในเวลากลางคืนเจ้าของบ้านหรือผู้ประกอบการก็จะเนรมิตให้บ้านกลายเป็นสถานที่บันเทิงที่คึกคักเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวต่างชาติ

ภาพที่ 4.6 : ร้าน Tiger Tiger Bar ในเมืองฮอยอันเวลากลางวัน
ที่มา : อรุณศิริ จันทนะเวส (ผู้วิจัย)

ภาพที่ 4.7 : ร้าน Tiger Tiger Bar ในเมืองฮอยอันเวลากลางคืน
ที่มา : Facebook จากทางร้าน Tiger Tiger Bar

(3) ธุรกิจขนส่ง ในเมืองฮอยอันจะมีประเภทของการเดินทาง ไม่ว่าจะเป็นทางน้ำหรือทางบก บริษัทรถ และเรทราคาในการให้บริการรับส่งที่แตกต่างกัน ให้เลือกหลากหลายมากขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีธุรกิจให้เช่ารถจักรยานอีกด้วย

ภาพที่ 4.8 : ป้ายโฆษณาบริษัทรับส่ง
ที่มา : อรุณศิริ จันทนะเวส (ผู้วิจัย)

2.1.4 การพัฒนาการท่องเที่ยวช่วยทำให้ระบบการคมนาคมสะดวกขึ้น เนื่องจากมีการปรับปรุงเส้นทางและถนน

2.2 ด้านสังคมและวัฒนธรรม

2.2.1 การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ทุกฝ่ายทั้งประชาชนเมืองฮอยอันและหน่วยงานท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการช่วยกันอนุรักษ์และเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ และดำเนินการจัดการ วางแผน ให้การท่องเที่ยวอยู่ควบคู่ไปกับการรักษาวิถีชีวิตและวัฒนธรรมดั้งเดิมของเมืองเอาไว้ เช่น มีการจัดพิพิธภัณฑ์ เพื่อเป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลและหลักฐานทางประวัติศาสตร์เอาไว้ให้นักท่องเที่ยวได้เข้ามาชม และเก็บค่าเข้าชมพิพิธภัณฑ์เพื่อเป็นการดำรงรายได้เข้าเมือง

ภาพที่ 4.9 : พิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมชาวเวียงห์

ที่มา : <http://www.baotanglichsu.vn/subportal/en/News/Khao-co-hoc-viet-nam/2017/03/3A924D49/>

2.2.2 การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานตามไปด้วยและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนชาวเมืองฮอยอันขึ้น ดังแสดงในตารางที่ 4.3 ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2000-2005 จำนวนครอบครัวที่ยากจนลดลงอย่างเห็นได้ชัด

ตารางที่ 4.3 : จำนวนครอบครัวที่ยากจน (หน่วยเป็นดอลลาร์สหรัฐต่อครอบครัวต่อเดือน)

รายละเอียด	2000	2001	2002	2003	2004	2005
จำนวนครอบครัวที่ยากจน	1,330	1,454	1,100	645	374	251
ร้อยละของครอบครัวทั้งหมด	7.7	8.33	6.25	3.56	2.06	1.37
รายได้	6.90	10.00	10.00	10.00	10.00	10.00

ที่มา : บทความเรื่องการศึกษาเมืองมรดกโลก กรณีเมืองฮอยอัน

2.2.3 การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้วัฒนธรรมอาหารดั้งเดิมค่อยๆเริ่มกลืนหายไป เนื่องจากในปัจจุบัน อาหารและร้านอาหารในเมืองฮอยอันมีความหลากหลายมากขึ้น มีภัตตาคารและร้านอาหารสไตล์ตะวันตกขึ้นมามากมายหลายแห่ง แต่ก็ยังคงมีการหาบเร่ขาย การเงินรถขาย หรือร้านที่ตั้งขายบริเวณทางเดินเท้าอยู่บ้าง

อาหารบนทางเท้าสมัยก่อนเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของเมืองฮอยอัน ถึงแม้ว่าเมื่อก่อน สถานการณ์ทางเศรษฐกิจโดยทั่วไป และคุณภาพชีวิตของชาวเมืองฮอยอันยังคงต่ำอยู่ อาหารการกินของชาวฮอยอันจึงไม่เยอะนัก ตามคำบอกเล่าของชาวบ้าน ก่อนปี ค.ศ. 1945 อาหารบนทางเท้าที่เมืองฮอยอันแทบจะมีน้อยมาก มีเพียงบางคนเท่านั้นที่หาบเร่ขายของ เช่น ขนมแก้วแก้ว (kẹo kéo) ขนมแก้วอี้อ (kẹo ú) ขนมแก้วไค่วฟูง (kẹo đậu phụng) น้ำอ้อย น้ำชา เป็นต้น

ภาพที่ 4.10 : ร้านขายขนมแก้วแก้ว (kẹo kéo)

ที่มา : <https://baomoi.com/di-cho-phien-lang-moc-ngay-27-thang-chap/c/12995546.epi>

ตามพยานบุคคลในชุมชนเกี่ยวกับการหาบเร่ขายอาหาร และการขายอาหารบนทางเดินเท้าในเมืองฮอยอัน ประมาณต้นทศวรรษที่ 1960 ในเมืองฮอยอัน มีอาหารบางอย่างที่ขายอยู่บนทางเดินเท้า เช่น ก๋วยเตี๋ยวกาวเลิว (cao lầu) เฟอ ขนมเบื้องญวน เต้าส่วน น้ำชา เป็นต้น แต่พวกเครื่องดื่ม เค้ก และขนมยังคงมีน้อย ส่วนมากอาหารจะถูกตั้งชื่อตามสถานที่ที่ขายและชื่อของคนขายที่มีชื่อเสียงในช่วงเวลานั้น

สมัยก่อน รูปแบบและอุปกรณ์ในการขายค่อนข้างเรียบง่าย ส่วนใหญ่ใช้เพียงแคหาบขายของ หรือ ตะกร้า งาน มีบางคนขายบางคนเท่านั้นที่จะมีเก้าอี้และโต๊ะไว้ให้ลูกค้านั่ง และจะขายตอน สามโมงเช้าถึงช่วงเย็น จะมีเพียงบางร้านเท่านั้นที่ขายจนถึงดึก อาหารที่ขายในสมัยก่อนถึงแม้จะไม่หลากหลายเหมือนในปัจจุบันนี้ แต่ก็มีอร่อยและเป็นที่ยอมรับ ผู้บริโภค

สมัยก่อนก็คือคนในพื้นที่เมืองเก่าฮอยอัน ส่วนใหญ่จะเป็นครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย บางครั้งก็มีนักเดินทางที่ผ่านไปมา พ่อค้าที่เข้ามาขายของที่ฮอยอัน ส่วนคนขายส่วนใหญ่คือชาวฮอยอันที่อาศัยอยู่ใกล้บริเวณเมืองเก่า

ภาพที่ 4.11 : ร้านขายอาหารบนทางเท้าเมืองฮอยอัน

ที่มา : <https://amp.mgrronline.com/travel/9590000019570.html>

ปัจจุบัน อาหารที่ขายบนทางเดินเท้ามีหลากหลายมากขึ้น เครื่องดื่มก็มีหลากหลายมากขึ้น เช่น กาแฟ น้ำมะพร้าว นม เป็นต้น อาหารและเครื่องดื่มให้ผู้บริโภคเลือกตามความต้องการมากมาย ถึงแม้ว่า คุณภาพของอาหารบางอย่างจะไม่ดีเหมือนแต่ก่อน นอกเหนือจากความหลากหลาย อาหารและเครื่องดื่มในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากเพื่อปรับตัวให้เข้ากับการพัฒนาการท่องเที่ยว เมื่อก่อนการบริการอาหารที่ขายบนทางเดินเท้าส่วนใหญ่จะให้คนในเมืองเก่า และนักเดินทางที่ผ่านไปมาจำนวนหนึ่ง ปัจจุบัน นอกจากให้บริการคนในพื้นที่แล้ว ส่วนใหญ่จะบริการให้นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในเมืองฮอยอัน รูปแบบและอุปกรณ์ในการขายก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก สิ่งที่ควรตระหนักถึงก็คือ อาหารที่ขายบนทางเท้าในเมืองเก่าฮอยอันมีมาอย่างยาวนาน ปัจจุบันมีการพัฒนาของการท่องเที่ยวเข้ามา และเนื่องจากฮอยอันได้เข้าเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมของโลก ดังนั้น

ในเวลานี้จำเป็นต้องเก็บรักษา อนุรักษ์ และส่งเสริมให้เหมาะสมกับความต้องการชาย ชื้อ ในทุกวันของ คนท้องถิ่น และความต้องการที่จะได้ลองชิมรสชาติอาหารของนักท่องเที่ยว

2.2.4 การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้วัฒนธรรมการแต่งกายเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจาก กระแสของโลกตะวันตกที่เข้ามา ทำให้พวกหนุ่มสาวชาวฮอยอันในสมัยใหม่ปรับเปลี่ยนรูปแบบ การแต่งกายมากขึ้นตามรูปแบบตะวันตก ยกตัวอย่างเช่น ก่อนปี ค.ศ. 1975 คนชายอาหารมักแต่งกาย ด้วยชุดอ่าวญ่าย (áo dài) หรือ อ่าวป่าบา (áo bà ba) ซึ่งเป็นชุดประจำชาติเวียดนามและแสดงถึงความมี เอกลักษณะที่สวยงามของฮอยอัน ในขณะที่ออกไปขายของ แต่ปัจจุบันการแต่งกายของคนชายได้ เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากและทันสมัยมากขึ้น

2.2.5 จากการไปสำรวจเมืองฮอยอัน ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า นักท่องเที่ยวยังคงขาด ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวเมืองฮอยอันอย่างแท้จริง โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่ไม่ได้ ไปกับทัวร์และมีไกด์คอยแนะนำ อาจมีสาเหตุมาจากภาษาในการสื่อสาร นักท่องเที่ยวไม่สามารถ สื่อสารภาษาเวียดนามได้ และพ่อค้าแม่ค้าหรือชาวเมืองฮอยอันส่วนใหญ่สื่อสารภาษาอังกฤษได้ไม่ดี เท่าที่ควรหรือไม่ได้เลย เลยทำให้กิจกรรมทางการท่องเที่ยวบางอย่างนักท่องเที่ยวยังคงไม่เข้าใจ ยกตัวอย่างเช่น การลอยกระทงกระดาษ (đèn hoa đăng) ถูกจัดใส่ไปในโปรแกรมการท่องเที่ยวว่ามาถึง เมืองฮอยอันจะต้องทำ แต่นักท่องเที่ยวยังคงขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการลอยกระทงกระดาษของ ชาวเมืองฮอยอันว่าลอยไปเพื่ออะไร

ภาพที่ 4.12 : การลอยกระทงกระดาษ (đèn hoa đăng)
ที่มา : <http://www.giadinhmoi.vn/nhung-dia-diem-su-kien-choi-trung-thu-hap-dan-nhat-o-da-nang->

ภาพที่ 4.13 : การลอยกระทงกระดาษ (đèn hoa đăng)
ที่มา : อรุณศิริ จันทนะเวส (ผู้วิจัย)

2.2.6 การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ภาพลักษณ์ของเมืองที่เสียบสงบเปลี่ยนแปลงไป กลายเป็นค่อข้างวุ่นวาย เนื่องจาก นักท่องเที่ยวเข้ามาในเมืองฮอยอันเป็นจำนวนมาก ทำให้สถานที่ท่องเที่ยวในจุดสำคัญหลายแห่งในเมืองเต็มไปด้วยผู้คน และเบียดเสียดกันอย่างหนาแน่น

ภาพที่ 4.14 : นักท่องเที่ยวบริเวณริมแม่น้ำทูโบน
ที่มา : อรุณศิริ จันทนะเวส (ผู้วิจัย)

ภาพที่ 4.15 : นักท่องเที่ยวบริเวณสะพานญี่ปุ่น
ที่มา : อรุณศิริ จันทนะเวส (ผู้วิจัย)

2.2.7 การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้คนรุ่นใหม่เปลี่ยนมาประกอบอาชีพเกี่ยวกับบริการด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น จากเดิมที่ส่วนมากจะมีอาชีพค้าขายสี่บทอดต่อมาจากรุ่นก่อนหน้า เช่น มัคคุเทศก์ พนักงานต้อนรับของโรงแรม ล่าม ข้าราชการเที่ยว เป็นต้น

2.2.8 การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดธุรกิจบันเทิง เช่น ไนต์คลับ บาร์ขึ้นจำนวนมาก และคนรุ่นใหม่อาจได้รับวัฒนธรรมแบบตะวันตกเข้ามา ค่อนข้างกับการเห็นภาพชาวต่างชาติและอาจเกิดการลอกเลียนแบบค่านิยมที่ไม่ดี อาจทำให้สูญเสียวัฒนธรรมแบบเดิมไป นอกจากนั้นธุรกิจบันเทิงยามค่ำคืนยังแฝงมาด้วยสิ่งที่ไม่ดีต่างๆมากมาย เช่น อาจทำให้เกิดการค้าประเวณี การค้ายาเสพติด การพนัน เป็นต้น

2.3 ด้านสิ่งแวดล้อม

2.3.1 การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดมลพิษจากขยะ เนื่องจากนักท่องเที่ยวหรือพ่อค้าแม่ค้าที่ทิ้งขยะและสิ่งปฏิกูลเกลื่อนกลาดตามที่พื้น แม่น้ำ และบริเวณแหล่งท่องเที่ยว ทำให้พื้นถนนสกปรก แม่น้ำเน่าเสีย เกิดฝุ่นละออง และอาจทำให้เกิดแมลงกวนใจ เช่น แมลงสาบ

ภาพที่ 4.16 : ขยะบนพื้นถนนในเมืองฮอยอัน
ที่มา : อรุณศิริ จันทนะเวศ (ผู้วิจัย)

2.3.2 การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดสิ่งปลูกสร้างหรืออาคารขึ้น หากทางการท้องถิ่นไม่กำหนดมาตรการในการสร้าง อาจทำให้บังคับทัศนียภาพของเมืองเก่า และทำลายภาพลักษณ์ของเมืองฮอยอันไป

2.3.3 การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น การสร้างรีสอร์ทริมทะเลของเมืองฮอยอัน การปรับปรุงถนน ซึ่งต้องมีการถมที่ดิน ถมทะเล อาจทำให้สภาพทางภูมิศาสตร์ของธรรมชาติได้รับความเสียหาย

2.3.4 การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดมลภาวะทางเสียง เนื่องจากร้านอาหารประเภทบาร์ ในคืนกลับ ที่เปิดยามค่ำคืน มีเสียงดนตรีและเสียงจากนักท่องเที่ยวที่ดงเกินเวลาทำการ ทำให้รบกวนความเงียบสงบของเมือง ปัจจุบันหน่วยงานท้องถิ่นได้ลงพื้นที่และกำหนดมาตรการใหม่ออกมาเพื่อกำหนดไม่ให้ร้านเหล่านี้เปิดเกินเวลา

3. โอกาสในการเข้าไปลงทุนของนักลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทย

ในปัจจุบันเวียดนามได้เปิดรับนักลงทุนทั้งชาวไทยและประเทศมหาอำนาจเข้ามาลงทุนเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่กำลังขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะเวียดนามภาคกลางที่ทางการเวียดนามกำลังโปรโมทและเปิดโอกาสให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนเป็นจำนวนมาก เพื่อในอนาคตจะให้การท่องเที่ยวและบริการเป็นภาคเศรษฐกิจหลักขับเคลื่อนประเทศไปข้างหน้า

เมืองโบราณฮอยอัน ในจังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม เป็นอีกหนึ่งเมืองท่องเที่ยวสำคัญของเวียดนามที่การท่องเที่ยวกำลังขยายตัว ปัจจุบันจังหวัดกว๋างนามมองเห็นการท่องเที่ยวในจังหวัดเป็นหลักสำคัญทางด้านเศรษฐกิจ รองผู้ว่าราชการจังหวัดกว๋างนามจึงต้องการพัฒนาให้การท่องเที่ยวภายในจังหวัดมีมากขึ้น และมีการเติบโตของนักลงทุนไทย เนื่องจาก เวียดนามมองว่าการท่องเที่ยวของไทยและเวียดนามไม่ใช่คู่แข่งกัน เมื่อการท่องเที่ยวของไทยเจริญ การท่องเที่ยวของเวียดนามก็เจริญตามไปด้วย

จากความคิดเห็นของผู้วิจัย โอกาสของนักลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทย มีความสามารถมากพอที่จะเข้าไปลงทุนในเมืองฮอยอัน เนื่องจากเมืองฮอยอันยังต้องการการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอยู่อีกมากมาย และกฎหมายของเวียดนามไม่ใช่อุปสรรคในการเข้าไปลงทุน ธุรกิจที่เหมาะสมจะเข้าไปลงทุน ดังนี้

3.1 ธุรกิจอีเวนต์ เนื่องจากเมืองสอยอันต้องการทำการตลาดโปรโมทกิจกรรมต่างๆ ภายในเมือง เพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวสนใจและเข้ามาท่องเที่ยว นอกจากนี้ที่ผ่านมายังมีบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน) ของไทยเข้าไปจัดงานเทศกาลเพื่อโปรโมทให้เมืองสอยอัน

3.2 ธุรกิจโรงแรมและที่พัก เมืองสอยอันปัจจุบันกำลังดำเนินการสร้างโครงการ อสังหาริมทรัพย์ รีสอร์ทที่ติดริมทะเลหลายโครงการ ซึ่งเป็นโอกาสอันดีที่นักลงทุนจะเข้าไปทำการลงทุน

3.3 ธุรกิจสปา เนื่องจากเวียดนามยังคงขาดบุคลากรที่มีความรู้ความเข้าใจและทักษะ เกี่ยวกับการทำสปา และที่สำคัญเมืองไทยยังขึ้นชื่อในเรื่องของธุรกิจบริการด้านสปาเป็นอย่างดี หากเข้าไปทำการลงทุนตามโรงแรม รีสอร์ท ก็จะเป็นโอกาสอันดีของนักลงทุน และยังคงไม่มีคู่แข่งมากนัก นอกจากนั้นยังเข้ากระแสการท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพอีกด้วย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในเมืองฮอยอัน จังหวัดกว๋างนาม ประเทศเวียดนาม ผ่านการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลทฤษฎีที่มีที่สำคัญจากหลายแหล่งด้วยกัน เช่น หนังสือ ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทความจากข่าวทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาเวียดนาม สื่อด้านออนไลน์ เพื่อศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ศึกษาผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและศึกษาโอกาสในการที่จะเข้าไปลงทุนของนักลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทยในเมืองฮอยอัน โดยสรุปผลการศึกษาได้ดังต่อไปนี้

1. สรุปผลการศึกษา

1.1 การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเมืองฮอยอัน

จากผลการศึกษา พบว่า หลังจากที่เมืองฮอยอันได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมจากองค์การยูเนสโกในปี ค.ศ. 1999 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา การพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองฮอยอันก็พัฒนาขึ้นอย่างก้าวกระโดดและขยายตัวเพิ่มขึ้น เห็นได้จากตัวเลขของนักท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและต่างชาดที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี นอกจากนั้นการที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในเมืองฮอยอันเพิ่มมากขึ้นก็ทำให้เศรษฐกิจภายในเมืองดีขึ้นตามไปด้วย เนื่องจากรายได้ที่นักท่องเที่ยวนำมาเข้ามาหมุนเวียนใช้จ่ายเพื่อซื้อบริการจากการท่องเที่ยว เช่น ค่าตัวเข้าชมสถานที่ ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าโรงแรมและที่พัก ค่าบริการรถรับส่ง ค่าสินค้าที่ระลึก เป็นต้น สามารถทำให้ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานภายในเมืองให้ดีขึ้นและสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างเพียงพอ และเพื่อเป็นการเอาชนะปัญหาที่เมืองฮอยอันเคยประสบ เช่น การขาดแคลนที่พักในปี ค.ศ. 2013 ปัจจุบันจึงมีการขยายตัวของธุรกิจโรงแรมและที่พัก และมีให้เลือกหลากหลายรูปแบบมากขึ้นตามความต้องการของนักท่องเที่ยว ที่สำคัญเพื่อเป็นการกระจายรายได้เข้าสู่ชุมชนท้องถิ่น จึงมีการพัฒนาที่พักในรูปแบบโฮมสเตย์มากเป็นพิเศษ และเพื่อเป็นการขยายเวลาในการพักอาศัยของนักท่องเที่ยว

1.2 ผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

จากผลการศึกษา พบว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทำให้เกิดผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบ ดังนี้

ในด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาการท่องเที่ยวช่วยให้เมืองสอยอันได้รับรายได้เพิ่มขึ้น โดยส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่มาจากบริการด้านการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มการจ้างงาน สร้างอาชีพให้กับคนท้องถิ่นเพื่อการกระจายรายได้และยกระดับคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชน ช่วยเพิ่มมูลค่าการส่งออกและคุณภาพของสินค้าที่ระลึกหรือสินค้าหัตถกรรม และยังมีส่วนช่วยในการส่งเสริมการลงทุนทั้งจากภายในและต่างประเทศ ทำให้ธุรกิจบริการด้านการท่องเที่ยวต่างๆ เกิดการพัฒนาตามไปด้วย เช่น ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจขนส่ง เป็นต้น

ด้านสังคมและวัฒนธรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวมีผลทำให้หน่วยงานท้องถิ่นและประชาชนเกิดความตระหนักถึงความสำคัญของเมืองสอยอัน และมีส่วนร่วมช่วยกันพัฒนาและอนุรักษ์ แต่การพัฒนาการท่องเที่ยวก็ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างภายในสังคมเช่นกัน เนื่องจากอิทธิพลจากนักท่องเที่ยวชาวตะวันตกและอิทธิพลจากการเร่งพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาภายในเมืองสอยอัน ทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมบางอย่างค่อยๆ เลือนหายไป เช่น วัฒนธรรมการแต่งกาย วัฒนธรรมการกิน ความเชื่อและทัศนคติของคนในสังคม นอกจากนี้การเข้ามาของกระแสการท่องเที่ยวยังทำให้ชาวเมืองคนรุ่นใหม่เปลี่ยนการประกอบอาชีพจากเดิมที่นิยมการค้าขาย เปลี่ยนมาประกอบอาชีพด้านการให้บริการทางการท่องเที่ยวมากขึ้น เช่น มัคคุเทศก์ พนักงานต้อนรับของโรงแรม คนขับรถนำเที่ยว คนขายเรือแจวที่แต่ก่อนมีจุดประสงค์เพื่อการค้าขาย ปัจจุบันก็เปลี่ยนมาแจวเรือเพื่อพานักท่องเที่ยวชมเมือง อีกทั้งการท่องเที่ยวยังทำให้ภาพลักษณ์ที่เจียมสงบของเมืองสอยอันเปลี่ยนไป เนื่องจากการเข้ามาอย่างหนาแน่นของจำนวนนักท่องเที่ยวทำให้บริเวณแหล่งท่องเที่ยวคลาคล่ำไปด้วยผู้คนจึงทำให้บรรยากาศนียบภาพของแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ และยังมีเกิดขึ้นของธุรกิจบันเทิงมากมาย เช่น บาร์ ในคัลลัป และอาจแฝงมากับเรื่องผิถกกฎหมายต่างๆ เช่น การพนัน การค้าประเวณี เป็นต้น

ด้านสิ่งแวดล้อมการพัฒนาการท่องเที่ยวมีผลทำให้สภาพสิ่งแวดล้อมภายในเมืองเสื่อมโทรมลงและทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลาย เนื่องจากการก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างหลายแห่ง นอกจากนั้นยังเกิดปัญหามลพิษจากขยะเนื่องจากนักท่องเที่ยวและพ่อค้าแม่ค้าที่ทิ้งขยะลงตามพื้นถนนและแม่น้ำ อีกทั้งยังเกิดปัญหาทางเสียง เนื่องมาจากจำนวนนักท่องเที่ยวที่หนาแน่นและเสียงในเวลากลางคืนจากร้านอาหารประเภทบาร์

1.3 โอกาสในการเข้าไปลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทย

โอกาสของนักลงทุนธุรกิจท่องเที่ยวจากประเทศไทย มีศักยภาพมากพอที่จะเข้าไปลงทุนในเมืองฮอยอัน เนื่องจากประเทศเวียดนามมีนโยบายเปิดรับการลงทุนจากต่างชาติ กฎหมายของเวียดนามจึงไม่ใช่อุปสรรคในการที่จะเข้าไปลงทุน นอกจากนั้นประเทศเวียดนามยังมองว่าการท่องเที่ยวของประเทศไทยไม่ใช่คู่แข่งกันและยังต้องการให้ประเทศไทยเป็นแบบอย่างในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอีกด้วย อีกทั้งเมืองฮอยอันยังคงต้องการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอยู่อีกมากและยังคงขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในด้านการบริการท่องเที่ยวที่ดี ธุรกิจที่เหมาะสมจะเข้าไปลงทุน เช่น ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจสปา เป็นต้น

2. อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเมืองฮอยอันและผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พบว่า การท่องเที่ยวมีบทบาทที่สำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีส่วนช่วยในหลายด้านให้ดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจ การลงทุนในบริการด้านการท่องเที่ยวต่างๆ การยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ และเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้อย่างมหาศาล แต่ผลของการพัฒนาการท่องเที่ยวย่อมมีทั้งดีและผลเสียเกิดขึ้น จากการศึกษาผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พบว่า วิถีชีวิตและวัฒนธรรมบางอย่างของชาวท้องถิ่นเปลี่ยนแปลงไปเนื่องมาจากอิทธิพลจากตะวันตกและกระแสทุนนิยมโลก เช่น วัฒนธรรมการแต่งกาย วัฒนธรรมการกิน นอกจากนั้นค่านิยมในการประกอบอาชีพของชาวท้องถิ่นก็เปลี่ยนแปลงไป ส่วนใหญ่หันมาประกอบอาชีพเกี่ยวกับการบริการด้านการท่องเที่ยวกันมากขึ้น อีกทั้งยังมีการเปลี่ยนแปลงสภาพบ้านหรือจากดั้งเดิมเคยเป็น

ร้านขายของมาทำธุรกิจร้านอาหารประเภทบาร์ และไนท์คลับเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เจริญ หล่อวิมจล (ม.ป.ป.) ที่ได้ทำการศึกษา พบว่า การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคนท้องถิ่นเนื่องมาจากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น จึงทำให้หลายครอบครัวเปลี่ยนแปลงสภาพบ้าน เพื่อการพาณิชย์มากขึ้น ถนนสายหลักในเมืองสอยอันก็เป็นร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก แต่ถ้าหากในอนาคตร้านเหล่านั้นเปลี่ยนเป็นร้านขายเหล้า หรือสถานที่ขายบริการทางเพศ เหมือนที่เคยเกิดขึ้นกับหลายเมือง ในหลายประเทศโดยเฉพาะในจังหวัดเชียงใหม่ เช่น ถนนลอยเคราะห์ในตัวอำเภอเมือง เป็นต้น คงจะเป็นเรื่องน่าเศร้าสำหรับท้องถิ่นที่วิถีชีวิตถูกเปลี่ยนไปเนื่องจากสิ่งที่ไม่ดีที่แฝงมากับธุรกิจการท่องเที่ยว

นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับงานเขียนของ สุกลักษณ์ กาญจนขุนดี (2549) ที่ได้สอบถามพูดคุยกับคนสอยอันได้ใจความมาว่า นอกจากการเปิดร้านขายของที่ระลึกแล้ว หลายคนมีอาชีพที่ได้พลิกฟื้นคืนมาอีกครั้งหนึ่ง และมันได้กลายเป็นอาชีพในฝันของหนุ่มสาว หรือแม้กระทั่งคนที่รู้ภาษาต่างประเทศจำนวนไม่น้อย นั่นคือ อาชีพไกด์นำเที่ยว จีน (Chimh) ชายวัยปลาย 40 เป็นชาวสอยอันโดยกำเนิด ทำงานเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมาก่อนชีวิต ในที่สุดจึงได้ตัดสินใจลาออกมาเป็นไกด์แทน ภายหลังจากที่สอยอันได้เป็นเมืองมรดกโลก และมีนักท่องเที่ยวต่างชาติหลั่งไหลเข้ามาในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาเที่ยวสอยอันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อาชีพครูของจีนนั้นเงินเดือนอยู่ที่ประมาณ 1 ล้านด่ง (2,500) แต่รายได้ของไกด์นั้นขึ้นอยู่กับแต่ละภาษา ซึ่งนับว่าต่างกับอาชีพครูมากโข ทั้งยังไม่รวมเงินพิเศษจากการทิปของนักท่องเที่ยว และเป็เงินจากร้านขายของอีกต่างหาก ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เด็กหนุ่มสาวที่นั่น หากไม่มีกิจการของตัวเองแล้วต่างก็คิดฝันที่จะมีอาชีพไกด์ และจากการสอบถาม เต๋า (Thao) หญิงสาววัย 20 ปีเศษ ทำงานเป็นพนักงานต้อนรับของโรงแรม เต๋าเห็นว่า เรื่องดีสำหรับการที่สอยอันเป็นเมืองมรดกโลกก็คือ หนุ่มสาวที่เรียนจบแล้วก็ได้กลับมาทำงานที่บ้าน ได้อยู่กับพ่อแม่ เพราะมีธุรกิจบริการมากมายที่เกิดขึ้น เช่น การท่องเที่ยว การโรงแรม หรือร้านอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงแรมนั้น เธอบอกว่ามีเพิ่มขึ้นมาก และโรงแรมที่มีอยู่แล้วก็มีปรับปรุงทุกปี ส่วนรายได้นั้นหากเป็นโรงแรม 4 ดาว ก็จะตกประมาณเดือนละ 200 เหรียญ ส่วนเธอทำงานในโรงแรมระดับ 3 ดาว รายได้ของเธออยู่ที่ประมาณ 75-100 เหรียญ (ขึ้นอยู่กับช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว)

3. ข้อเสนอแนะจากการศึกษาวิจัย

3.1 การพัฒนาการท่องเที่ยวในเมืองฮอยอันที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมนั้น หน่วยงานท้องถิ่นและประชาชนควรตระหนักถึงคุณค่าและทรัพยากรที่มีอยู่ของเมืองก่อนเป็นอันดับแรก หากเร่งแต่จะพัฒนาการท่องเที่ยวจนมากเกินไป อาจส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศ จนทำให้ธรรมชาติและสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมลง และผลที่จะตามมาหลังจากนั้นก็คือความไม่ยั่งยืนของการพัฒนาทางเศรษฐกิจอีกด้วย

3.2 ภาครัฐควรส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวและการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวควบคู่กันไป นอกจากนี้ควรให้ความรู้ความเข้าใจหรือจัดการอบรมแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องและให้ชาวท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนา เพื่อก่อให้เกิดผลประโยชน์แก่ชุมชนท้องถิ่นและสร้างจิตสำนึกให้ทุกฝ่ายร่วมกันรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและช่วยกันดูแลรักษาสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว

3.3 นักท่องเที่ยวที่เข้าไปเที่ยวในเมืองฮอยอัน ควรมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของเมือง นอกจากนี้ยังควรให้ความเคารพต่อวิถีชีวิตและความเชื่อของคนท้องถิ่น และควรมีมารยาทที่ดีในการเข้าชมโบราณสถานบางแห่ง

3.4 หน่วยงานท้องถิ่นเมืองฮอยอันควรเพิ่มมาตรการในการรักษาความสะอาดภายในเมือง ควรมีดังขยะวางประจำจุดต่างๆอย่างเพียงพอ ไม่เช่นนั้นก็จะทำให้เกิดมลพิษจากขยะ และทำให้สถานที่ท่องเที่ยวไม่น่าชม

4. ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

4.1 ควรทำการศึกษาเมืองฮอยอันเกี่ยวกับผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมให้ละเอียดลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเมืองฮอยอันกำลังส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวและเปิดโครงการลงทุนธุรกิจโรงแรมและที่พักในพื้นที่ติดชายทะเลเป็นจำนวนหลายแห่ง อาจส่งผลให้เกิดทั้งผลกระทบทางบวกและทางลบหลายประการ

4.2 ควรทำการศึกษาเมืองฮอยอันเกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาตินิยมไปเที่ยวที่เมืองฮอยอัน เนื่องจากปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวต่างชาตินิยมเดินทางไปเที่ยวที่เมืองฮอยอันเป็นจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี และในตัวเมืองฮอยอันก็คึกคักเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวจากต่างชาติ โดยอาจแบ่งนักท่องเที่ยวออกเป็นกลุ่มตามประเทศ อาจใช้การลงพื้นที่สำรวจและใช้วิธีการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวโดยตรง ก็จะได้ข้อมูลที่ดีและตรงความเป็นจริงมากกว่าการใช้แบบสอบถาม

4.3 ควรทำการศึกษาเมืองฮอยอันเกี่ยวกับประเด็นความเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม เนื่องจากปัจจุบันเมืองฮอยอันมีนักท่องเที่ยวจากตะวันตกเข้ามามากขึ้น อาจมีการนำค่านิยม วิธีการคิด และความเชื่อแบบใหม่เข้ามา ส่งผลทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ผู้จะดำเนินการวิจัยควรจะมีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษที่ดี และมีความรู้ทางด้านภาษาเวียดนามอยู่บ้าง เพื่อสะดวกต่อการพูดคุย สัมภาษณ์ชาวท้องถิ่นในเมืองฮอยอัน หรือเก็บรวบรวมข้อมูลจากบทความ หนังสือ ตำรา ที่เป็นภาษาอังกฤษและภาษาเวียดนาม

5. ข้อจำกัดทางการศึกษา

5.1 ข้อจำกัดทางด้านเวลา เนื่องจากมีระยะเวลาในการศึกษาคำเนิการวิจัยในระยะสั้น ส่งผลให้ไม่สามารถเก็บข้อมูลหรือลงพื้นที่สำรวจ ได้มากเท่าที่ควร จึงได้ข้อมูลค่อนข้างจำกัด และไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ได้

5.2 ข้อจำกัดทางด้านภาษา เนื่องจากข้อมูลส่วนใหญ่เป็นบทความภาษาอังกฤษ และภาษาเวียดนาม นอกจากนั้นข้อมูลที่เป็นปัจจุบันและเป็นภาษาไทยยังคงมีจำนวนน้อย จึงทำให้เกิดความล่าช้าในการแปลและรวบรวมข้อมูล

บรรณานุกรม

สื่อสิ่งพิมพ์

นิคม จารุมณี. (2535). การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่1.

โรงพิมพ์การศาสนา.

วันวิ รุ่งแสง. (2553). เวียดนามกลางพายุฝน. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์หลักไทช่างพิมพ์.

เวียดนาม. (2546). พิมพ์ครั้งที่3. กรุงเทพฯ: บริษัทสำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

ศรัณญา วรากุลวิทย์. (2546). ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์เฟื่องฟ้าพรินต์ติ้ง.

สมบัติ กาญจนกิจ. (2560). นันทนาการและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่3. โรงพิมพ์แห่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพรรณิ ปิ่นมณี. (2549). เวียดนาม. พิมพ์ครั้งที่1. บริษัทสำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง จำกัด.

สุกัลกษณ์ กาญจนขุนดี และสุทธิดา มะลิแก้ว. (2549). มิวซ์เวียดนาม (màu sắc việt nam).

พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์หลักไทช่างพิมพ์.

สุรสวัสดิ์ สุขสวัสดิ์, หม่อมหลวง. (2547). เวียดนาม สงคราม. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์สายธาร.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

กรุงเทพธุรกิจ. (2559). **อินเด็กซ์ คว่ำสถิติพัฒนาเมืองท่องเที่ยวเวียดนาม**. เข้าถึงเมื่อ 25

พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก <http://www.bangkokbiznews.com/news/detail/731694>

ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย. (2555). **AEC in Focus**. เข้าถึงเมื่อ 22

พฤษภาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <http://www.exim.go.th/Newsinfo/aec.aspx>

นักท่องเที่ยวเวียดนาม. (2555). **เที่ยวเวียดนาม พิพิธภัณฑ์เซรามิก**. เข้าถึงเมื่อ 19 มีนาคม 2561. เข้าถึงได้จาก

www.vietnamtraveltips.net/2015/06/museum-of-trading-ceramics.html

มะนาว. (2559). **ฮอยอัน เมืองมรดกโลกที่เก่าแกในเวียดนาม**. เข้าถึงเมื่อ 19 มีนาคม 2561. เข้าถึงได้จาก

<https://maanow.com/ท่องเที่ยว/43-ฮอยอัน-เมืองมรดกโลก.html>

สถานีวิทยุกระจายเสียงเวียดนาม. (2555). **ยุทธศาสตร์พัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเวียดนาม**. เข้าถึงเมื่อ 22 พฤษภาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <http://vovworld.vn/th-TH/>

<http://vovworld.vn/th-TH/>

เหรียญ หล่อวิมจล. **การศึกษาเมืองมรดกโลก: กรณีเมืองฮอยอัน**. เข้าถึงเมื่อ 4 ธันวาคม 2560.

เข้าถึงได้จาก [http://journal.human.cmu.ac.th/ojs//files/journals/1/articles/48/public/48-223-](http://journal.human.cmu.ac.th/ojs//files/journals/1/articles/48/public/48-223-1-PB.pdf)

[1-PB.pdf](http://journal.human.cmu.ac.th/ojs//files/journals/1/articles/48/public/48-223-1-PB.pdf)

อัสมา สิมารักษ์. (2551). **ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและ**

วัฒนธรรมในเมืองฮอยอัน ประเทศเวียดนาม ภายหลังได้รับการประกาศให้เป็นเมือง

มรดกโลก. เข้าถึงเมื่อ 4 ธันวาคม 2560. เข้าถึงได้จาก

http://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_Doi=10.14457/CMU.the.2008.842

AEC10NEWS. (2560). **หมีเงินเมืองมรดกโลก**. เข้าถึงเมื่อ 19 มีนาคม 2561. เข้าถึงได้จาก

<http://www.aec10news.com/ท่องเที่ยวอาเซียน/item/5466-หมีเงิน-เมืองมรดกโลก>

Alo Dat Da Namg. (2017). **Homestay tại Hoi An**. เข้าถึงเมื่อ 17 เมษายน 2561. เข้าถึงได้จาก

<https://alodatdanang.com/homestay-tai-hoi-loai-hinh-du-lich-thuan-viet-voi-kha-nang-sinh-loi-lon/>

Amareswar Galla . (2018). **Hoi An or the Ancient Amaravathi in Vietnam**. เข้าถึงเมื่อ

17 เมษายน 2561. เข้าถึงได้จาก <http://www.newindianexpress.com/opinions/2018/feb/17/hoi-an-or-the-ancient-amaravathi-in-vietnam-1774771.html>

BDS mientrung. (2015). **Bất động sản du lịch Hoi An lên ngôi**. เข้าถึงเมื่อ 17 เมษายน 2561.

เข้าถึงได้จาก <http://batdongsanmientrung.net/bat-dong-san-du-lich-hoi-an-len-ngoai-co-hoi-vang-cho-nha-dau-tu-ha-noi-2015/>

Dieu Linh. (2560). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเวียดนามพัฒนาเป็นภาคเศรษฐกิจหลัก**.

เข้าถึงเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก <http://vovworld.vn>

Dinh Thien. (2559). **พัฒนาเขตเศรษฐกิจหลักภาคกลางเวียดนาม**. เข้าถึงเมื่อ 25 พฤศจิกายน

2560. เข้าถึงได้จาก <http://vovworld.vn/th-TH/>

Dulich24. **Biển Cửa Đại**. เข้าถึงเมื่อ 19 มีนาคม 2561. เข้าถึงได้จาก

<http://dulich24.com.vn/du-lich-thanh-pho-hoi-an/bien-cua-dai-id-4447>

Kapook. (2558). **ฮอยอัน เมืองมรดกโลกที่คุณต้องหลงรัก**. เข้าถึงเมื่อ 19 มีนาคม 2561. เข้าถึงได้จาก

<https://travel.kapook.com/view124696.html>

Ladybug. (2557). **แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองฮอยอันเวียดนาม**. เข้าถึงเมื่อ 19 มีนาคม 2561.

เข้าถึงได้จาก <https://travel.mthai.com/world-travel/95329.html>

NewHoiAn. **Investment Potential**. เข้าถึงเมื่อ 18 เมษายน 2561. เข้าถึงได้จาก

<http://www.savills.com.vn/news-pdfs/new-hoi-an-city---factsheet-en-and-vn.pdf>

Phân tích tác động của du lịch tại Hoi An tỉnh Quảng Nam. เข้าถึงเมื่อ 18 เมษายน 2561

เข้าถึงได้จาก <https://text.123doc.org/document/4026577-phan-tich-tac-dong-cua-du-lich-tai-thanh-pho-hoi-an-tinh-quang-nam.htm>

Vinh Phong. (2560). **จังหวัดว่างนามเสริมศักยภาพของเขตเศรษฐกิจริมฝั่งทะเล**. เข้าถึงเมื่อ

เข้าถึงเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก <http://vovworld.vn/th-TH/เศรษฐกิจ>

VoiceTV. (2011). **ฮอยอันอาจเสียหายหนักจากเหตุน้ำท่วม**. เข้าถึงเมื่อ 19 มีนาคม 2561. เข้าถึงได้จาก

<https://www.voicetv.co.th/read/20414>

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	นางสาว อรุณศิริ จันทนะเวศ
วัน เดือน ปีเกิด	16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2538
ที่อยู่	81/23 หมู่ที่ 8 ต.ท่าศาลา อ.เมือง จ.ลพบุรี 15000
E-mail	Arunsiri.J@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

2557-2560	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ เอกเอเชียศึกษา โทภาษาเวียดนาม มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม
2553-2556	สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนพระนารายณ์ จังหวัดลพบุรี
2549-2552	สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ จังหวัดลพบุรี